

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταία

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 9 Νοεμβρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 45

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 348.)

— Πρέπει, ἔλεγε, νὰ γράψῃς 'στὸν
μ. π. α. μ. π. ἄ άέσως . . . σο ὤ μ. π. ι. ο. !
σο ὤ μ. π. ι. ο. ! . . Ὁ μπαμπᾶς θὰ στεί-
λῃ λεπτὰ γιὰ τὸ ταξίδι . . . Τώρα σᾶς
περιμένει, 'στὴν πατρίδα. μὲ τὴν ἀγκα-
λιά του ὀλάνοικτῃ, καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστο-
ρία, π. ι. κ. ο. λ. ι. ο. ι., μικροὶ μου, θὰ τε-
λειώσῃ μ' ἓνα θερμώτατον ἀγκάλιασμα !
'Αλλ' ὁ Βαλεντίνος ἐγνώριζε καλῶς
τὸν χαρακτῆρα τοῦ πατρὸς του, τοῦ ὁ-
ποίου οἱ τελευταῖοι λόγοι, οἱ σκληροὶ
καὶ ἄκαμπτοι, ἀντήχουν ἀκόμη εἰς τὰ
ὠτὰ του· καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἤλπιζε συγ-
γνώμην τόσο εὐκόλον, δὲν ἐτολμοῦσεν.
'Ο ἀδελφὸς Εὐτύχιος ἀνέλαβε νὰ γρά-
ψῃ αὐτὸς πρὸς τὸν κόμητα Κερκόζ. Καὶ
τῷ ἔγραψε πραγματικῶς μίαν μακράν,
τρυφερωτάτην καὶ συγκινητικωτάτην ἐ-
πιστολήν.

Ἐπειτα ἐπερίμεναν.

Αἱ ἐβδομάδες παρήρχοντο.

Οὐδεμία ἀπάντησις !

'Ο κόμης δὲν ἐσυγχώρει.

Τώρα πλέον οἱ δύο τραυματίαι εἶνε
ἐντελῶς καλά. Δὲν ἤμποροῦσαν νὰ μεί-
νουν αἰωνίως εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν
Φραγκισκανῶν. Τί νὰ κάμουν ;

'Ο Βαλεντίνος ἔκαμε καὶ νέαν ἀπό-
πειραν εἰς τὴν Γαλλικὴν Πρεσβείαν . .
'Ἐκεῖ τὸν ἐδέχθησαν τραχύτατα. Ἡ ἐ-
πιστολὴ τοῦ Πονηρίδου εἶχε κάμῃ τὴν
ἐνέργειάν της, καὶ ὁ α ὤ τ ο κ α λ ο ὤ μ ε -
ν ο ς βαρῶνος Κερκόζ εἶχε συστηθῇ ἐκ
Παρισίων ὡς τυχοδιώκτης, διαφυγὼν τὴν
καταδίωξιν τῆς Ἀστυνομίας. Μὴ δυ-
νάμενος νὰ τον συλλάβῃ ἐπὶ ξένου ἐδά-
φους, ὁ Πρέσβυς τὸν ἀπέπεμψε καὶ τον
διέταξε νὰ φύγῃ καὶ ἀπὸ τὴν Βενετίαν.
'Ο Βαλεντίνος, μὴ ἐννοῶν τίποτε ἀπ'
ὅλα αὐτά, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Μοναστή-
ριον ἀπελπισμένος.

'Αλλ' ἡ αἰσιοδοξία τοῦ ἀδελφοῦ Εὐ-
τυχίου δὲν ἀφωπλίζετο :

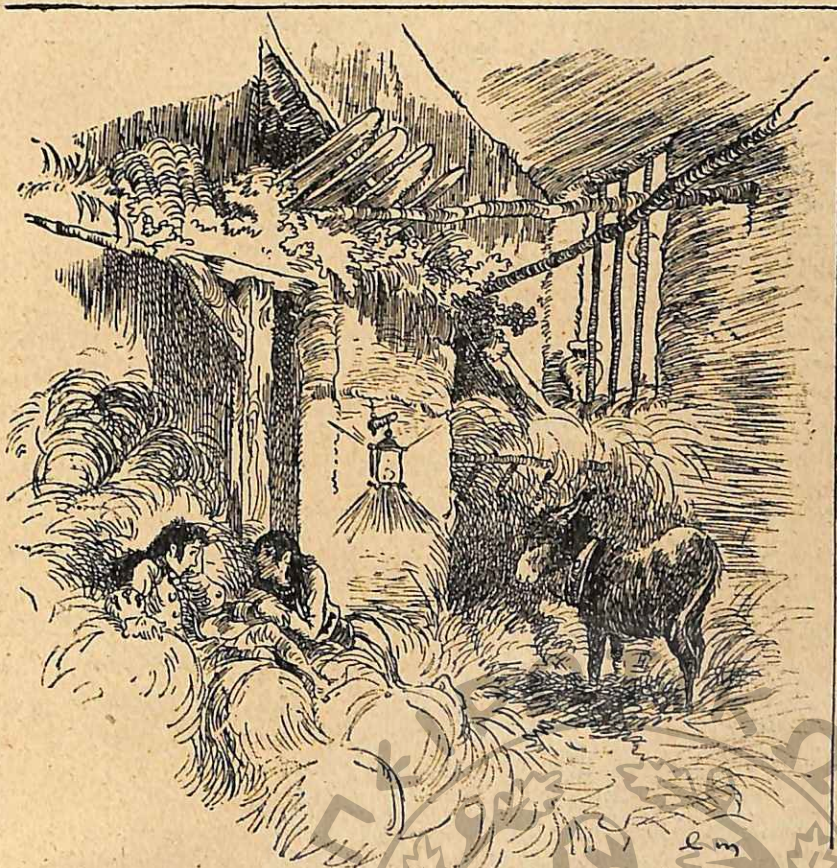
« Νὰ πᾶς 'στὸν μ. π. α. μ. π. ἄ, ἐπανε-
λαμβάνει· πῆγαινε 'ς τὸν μ. π. α. μ. π. ἄ !

Νὰ ἰδῇς, πικκολίνο μου, ποῦ μόλις σέ
ξανοίξῃ ἀπὸ μακρὰ, θὰ κλαύσῃ ἀπὸ
χαρὰν καὶ θὰ σου ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιά
του. »

Νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Κερκόζ . .
ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ὁ μόνος πόθος, τὸ μόνον
ὄνειρον τοῦ νεανίσκου.

τὸ δρόμο, παιδί μου, καὶ πῆγαινε 'στὸν
μπαμπᾶ !

Τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο ἀπλούστατον εἰς
τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος
ἐνόμιζε τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην καλὴν
ὅπως αὐτός . . . Τί εὐκολώτερον ; Θὰ
πηγαίνουν ἀπὸ χωρὶς εἰς χωρὶς, καὶ θὰ

« Ἐπειτα τοὺς ἔστειλε νὰ κοιμηθοῦν εἰς τὸν σταῦλον. » (Σελ. 354, στ. γ'.)

— Ἀλλὰ πῶς νὰ ταξειδεύσῃ κανεὶς,
ἀδελφέ μου, τόσο μακρὰ, τόσο πολὺ
μακρὰ, χωρὶς λεπτὸ ;

— Πάρε τὸ δρόμο, παιδί μου, καὶ ἐν-
νοια σου ! ὁ Θεός, ὁ ὅποιος τρέφει τα-
πετινὰ τοῦ οὐρανοῦ, θὰ φροντίσῃ καὶ
διὰ σᾶς, ὥστε νὰ μὴ σας λείψῃ τίποτε
εἰς τὸ ταξίδι. Καὶ ἂν τυχὸν σᾶς ξεχά-
σῃ, μήπως δὲν εἶνε κοντὰ του ὁ Ἅγιος
Φραγκίσκος καὶ ὁ Ἅγιος Ὑβ, διὰ νὰ
τοῦ ποῦν μιὰ λέξι 'στ' αὐτί ; . . . Πάρε

τοὺς φιλοξενοῦν εἰς ὅλας τὰς καλύβας
σὰν παιδιὰ τῶν . . . Ἀλλ' ὁ Βαλεντι-
νός, μολοντί νέος, ἐγνώριζε τὸν κόσμον
καλλίτερα, καὶ αἱ δυσκολίαι τοῦ μεγά-
λου ταξιδίου τὸν ἐτρόμαζαν.

Ἐντούτοις, αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον ποῦ ἔχει
νὰ κάμῃ, τὸ μόνον. Πρέπει, ἀντὶ πάσης
θυσίας, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα
του· πρέπει, καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ χαθῇ
καθ' ὁδόν, νὰ βαδίσῃ πρὸς τὸν πολυπό-
θητον πύργον τοῦ Κερκόζ. . .

... Απεφασίσθη: ὁ Βαλεντίνος θὰ ἀρῇ τὸ δρόμο!

Ἀποχαιρετᾷ τὸν Ἡγούμενον, καὶ χύνει θερμὰ δάκρυα ἐκφράζων πρὸς αὐτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην του. Ὁ Γιαννίδης κλαίει μαζί του. Ὁ ἀγαθὸς καλόγηρος τοῖς δίδει τὸ φίλημα τῆς εἰρήνης, τοὺς ὀπλίζει μὲ φρονίμου συμβουλίας, τοὺς ἐφοδιάζει μὲ μικρὸν βαλάντιον διὰ τὰς πρώτας ἀνάγκας τοῦ ταξιδίου. Ἐπειτα, ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Γιαννίδης ἐπιβιβάζονται... Ὁ ἀδελφὸς Εὐτύχιος εἰσέρχεται μαζί των εἰς τὴν γόνδολαν, διὰ νὰ τοὺς συνοδεύσῃ μέχρι τῆς στερεᾶς... Ἡ γόνδολα ὀλισθαίνει ἀθόρυβως ἐπὶ τοῦ ρηχοῦ ὕδατος. Ὁ Βαλεντίνος κυττάζει μακρὰν διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν Βενετίαν, τὰ κομψὰ της παλάτια, τὰ κωδωνοστάσια, τοὺς θόλους, τὸ ἐρυθρὸν ΚΑ Μ Π Α Ν Ι Λ Ε μὲ τὸν χρυσὸν ἄγγε-
λον ἐπὶ τῆς κορυφῆς.

Ἄλλ' ἄφινε χωρὶς λύπην τὴν πόλιν τῆς χαρᾶς, τῆς τρέλλας καὶ τῆς προδοσίας.

Ὁ Βαλεντίνος, φρονιμεύσας ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, δὲν ἔχει πλεόν εἰς τὴν καρδί-
αυ του, εἰμὴ τὴν πατρίδα, τὴν τραχείαν καὶ πιστὴν του Βρετάνην... Ἄρα γε θὰ ἐπανίδῃ ποτὲ τὸ Κερκί;

Ἰδοὺ ἡ στερεά. Ἀποβιβάζονται. Τε-
λευταῖοι ἀποχαιρετισμοί, τελευταῖοι ἐνα-
γκαλισμοί.

Ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Γιαννίδης, μὲ τὴν ὁδοπορικὴν ράβδον εἰς τὴν χεῖρα, ξεκινοῦν καὶ ἀπομακρύνονται ἐπὶ τῆς λευκῆς ὁδοῦ.

Ἐκεῖ-πέραν, εἰς τὸ μαῦρον ἀνάτιον, τὸ ὁποῖον ἐπιστρέφει εἰς τὴν Βενετίαν καὶ σμικρύνεται ὁλονὲν ἐπὶ τοῦ τεναγούς, οἱ ἀδελφὸς Εὐτύχιος τοῖς κάμνει ἀκόμη νεύματα, — νεύματα χαρούμενα, τόσον εἶνε βέβαιος περὶ τῆς καλωσύνης τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδελφοί τοῖς ἐμπιστεύεται τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια ἀγαπᾷ, καὶ τὰ ὅποια οἱ ἄνθρωποι θάγα-
πήσουν ἔσον αὐτοὺς!

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΛΕΩΤΟΥ

Ἐπὶ τέσσαρς ὥρας ἐβάδιζαν ὑπὸ τὸν ἥλιον τοῦ Ἰουλίου, βυθίζόμενοι μέχρις ἀστραγάλων εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην σκόνην τῶν μεσημβρινῶν δρόμων, ἡ ὁποία ὑφύεται εἰς νέφη ὑπὸ τὰ βήματα, εἰσχωρεῖ εἰς τοὺς βρόγχους καὶ καθιστᾷ τὴν δίψαν σκληράν.

Τὰ ἐνδύματά των εἶχον γίνῃ λευκά, λευκά ἐπίσης καὶ τὰ πρόσωπά των. ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ ἰδρώς ἔρρεε, διασχίζων τὸ στρώμα τῆς σκόνης μὲ μικρὰ ρυτίκια παράλληλα... Ὁ βαρῶνος Κερκίς πε-
ριεπάτει σιωπηλός, μὲ τὴν κεφαλὴν σκυμ-
μένην. Ἐσυλλογίζετο: «Πῶς κατήν-
τησα!... ἀλήτης!...» Καὶ ἡ θνή-
σκουσα ματαιοδοξία του ἔδιδεν εἰς τὴν καρδίαν του τὸ τελευταῖον της δῆγμα.

Ἄλλ' ὁ Γιαννίδης, τραχὺς καὶ ἀκατα-
πόνητος, ἄλλο δὲν ἐσυλλογίζετο, εἰμὴ ὅτι κάθε βῆμα τὸν ἐπλησίαζε περισσότε-
ρον εἰς τὸ Κερκί, — καὶ διὰ τοῦτο ἡ ψυχὴ του διετρεῖτο φαιδρά.

Ἀφ' οὗ ἐξεκίνησαν, ὁ Γιαννίδης εἶχε φροντίσῃ νὰ φαιρῇ τὰ γονεῖρά καρφωτὰ ὑποδήματα, δῶρον τοῦ ἀδελφοῦ Εὐτυχί-
ου, — τὰ ἔδωσε μὲ ἓνα σπάγον καὶ τὰ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ὧμου του ὡς δισάκιον. Καὶ τώρα, γυμνὸς ἐπὶ τῆς λευκῆς σκόνης, ἐπρόχρηται μὲ βῆμα ἐπιτετές καὶ κανονικόν. Ἐνα τραγοῦδι τῆς πατρίδος του τῷ ἤρχετο ὁλονὲν εἰς τὰ χεῖλη, τὸ ὁποῖον θὰ ἔφαλλε μεγαλοσύνως, ἂν δὲν ἐφοδεῖτο μήπως ἤθελεν αὐξήσει τὴν με-
λαγχολίαν τοῦ κυρίου του.

Ἐξηντηλέμος, διψαλός, ὁ Βαλεντί-
νος πίπτει ἐπὶ τοῦ φράκτου τῆς ὁδοῦ, καὶ κάθεται σιωπηλός, κρύπτων τὸ πρόσω-
πον μὲ τὰς χεῖράς του. Ὁ Γιαννίδης τρέχει μέχρι τοῦ μικροῦ ρυάκος, τὸν ὁποῖον διακρίνει μακρὰν, γειμίζει ἐν φλα-
σκίον κενόν, τὸ ὁποῖον εἶχεν εὖρη καθ' ἑδὸν, ἐπιστρέφει καὶ σβύνει τὴν δίψαν τοῦ κυρίου του.

Ἐπειτα ξαναφεύγει καὶ ξαναέρχεται, καὶ πλύνει τὸ πρόσωπον τοῦ Βαλεντίνου καὶ τυλίσσει τοὺς πόδας του μὲ ἓνα πανί βρεγμένον.

— Τὶ καλὸς ποὺ εἶσαι, Γιαννιέ.

— Ἐμπρός, κύριε, χρειάζεται θάρ-
ρος... Σὲ λίγες μέρες θὰ συνειθίσετε καὶ δὲν θὰ κουράζεσθε. Τώρα δρόμο, νὰ φθάσωμε σὲ κανένα μέρος πρὶν μᾶς πλα-
κώσῃ ἡ νύκτα.

Κοῦτσα-κοῦτσα, ὁ βαρῶνος Κερκίς ἐβά-
διζε μέχρι τῆς ἐσπέρας. Κατέλυσαν καὶ οἱ δύο εἰς ἓν ἄθλιον πανδοχεῖον, εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου μεταξὺ Βερώνης καὶ Βασάνου, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν ὡς σταθμὸς τῶν ταχυδρομικῶν αμαξῶν.

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ὁ ἥλιος ἔρροδὸ
θαφε καὶ πάλιν τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Γιαννίδης ἐβάδιζαν ἤδη πρὸ μιᾶς ὥρας.

Ἐμετροῦσαν καὶ ἐξαναμετροῦσαν τὰ χρήματά των, ἀνησυχοῦντες διότι ἔδλε-
παν, ὅτι εἰς μίαν μόνην ἡμέραν, εἶχαν ὀλιγοστεύσῃ κατὰ τὸ ἐν τρίτον!... Καὶ ὅμως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κάμουν λιτό-
τερον δειπνόν, καὶ οἱ δύο δὲ εἶχον κοιμη-
θῇ πλάγι-πλάγι, εἰς τὸ ἴδιον κρεβάτι. Καὶ ἤλθον εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ πανδοχεῖα, καὶ τὰ ἀθλιότερα ἀκόμη, ἦ-
σαν δι' αὐτοὺς πολυτέλεια, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπρεπεν οὔτε κἂν νὰ ὀνειρεύωνται εἰς τὸ ἐξῆς. Ναι, ἀλλὰ πῶς θὰ ἔκα-
μναν;...

— Τὸ βράδυ, εἶπεν ὁ Γιαννίδης, θὰ
τρυπώνουμε ὅπου μπορέσουμε... σὲ κα-
νένα χωριάτικο σπίτι, σὲ κανένα κα-
λύβι, σὲ κανένα μαζδρί!...

— Ἀλλὰ θὰ πλερώνουμε τὴ σούπα
μας! ἐδήλωσεν ὁ Βαλεντίνος.

— Καὶ θὰ ζητοῦμε, συνεπέραναν ὁ
Γιαννίδης, καμμιά γωνιά ἔστην ψάθα, ἔτσι
χάρισμα, γιὰ ἐλεημοσύνη!...

Ἀλλὰ παντοῦ, ὅπου παρουσιάζοντο
οἱ δύο κατασκονισμένοι ἐδοίκοροι, τὰ
πρόσωπα ἐγίνοντο ἄγρια... Ποιοὶ ἦσαν
αὐτοὶ;... Ἐτοὶ ταξιδεύει κανεὶς πε-
ζῇ, μακρὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ὅταν
ἔχῃ καθαρὴ τὴ συνείδησί του;... Καὶ
διατὶ ἐμιλοῦσαν μεταξύ των γλῶσσαν
ἀκατανόητον;... Ὁ μεγαλύτερος ἐ-
χαμογελοῦσε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους χω-
ρὶς νὰ λέγῃ τίποτε· ὁ ἄλλος ἐψέλλιζε
μερικὸς ἰταλικὰς λέξεις μὲ προφορὰν
παράξενην. Αὐτὰ δὲν ἦσαν καλὰ συμ-
πτώματα!...

Συχνά, ὁ κύριος τοῦ ἀγροκηπίου τοὺς
ἀπεδίωκε μὲ ὕβρεις ἄλλοτε, κινούμενος
ἀπὸ οἶκτον ἀλλὰ καχύποπτος πάντοτε,
ὁ χωρικός ἀπαίτουσε νὰ του δείξουν
πρῶτα λεπτὰ, πρὶν τοῖς δώσῃ μιὰ χου-
λιαριὰ π ο λ ἔ ν τ α. Ἐπειτα τοὺς ἐστελ-
λε νὰ κοιμηθῶν εἰς τὸν σταῦλον.

Κάθε ἐσπέρα τοὺς ἔφερε τὸν ἐξευτε-
λισμὸν της, κάθε ἡλὺς ἀνατέλλων τοὺς
εὕρισκεν εἰς τὸν δρόμον, ἀρχίζοντας πάλιν
τὴν ἀτελείωτον πεζοπορίαν...

Τὰς πρώτας ἡμέρας, ὁ Βαλεντίνος ὑπέ-
φερε μαρτύρια. Τὰ πόδια του αἰμάτω-
ναν, ἐπῆρσκοντο, τὸν ἐπονούσαν πολὺ.
Ἐπειτα ὅμως ἐγίναν ἀναίσθητα καὶ
σκληρά, — ἐσυνείθισαν τὸν δρόμον.

Ἄλλ' οἱ ἀκατάπαυστοι κόποι, ἡ ἀθλία
καὶ ἀνεπαρκὴς τροφή, ἡ κακὴ ἐκείνη
ἐλαίτα ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν μάλι-
στα, ἔδλαπτον πολὺ τὴν ὑγίαν τοῦ
νεανίσκου. Αὐτὸ ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν ἰσχνό-
τητά του, ἀπὸ τὴν ὥχρητα τῶν πα-
ρειῶν του. Συχνὰ κατέπιπτεν ἐξηντη-
λέμος καὶ ἔμενεν ὁλόκληρον ὥραν κἀνω,
χωρὶς κίνημα, χωρὶς λέξιν. Τότε ἀνε-
λογίζετο τὰς παλαιὰς ἀνοησίας του, τὴν
τρέλλαν του, τὰς τύψεις του, τὴν τιμω-
ρίαν του.

Ἡρωϊκὴ προσπάθεια τὸν ἐσῆκωνε
πάλιν, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ὁδυνη-
ρόν του δρόμον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ
Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Κακὸ μαντάτο ποὺ εἰμπορεῖ
Φτωχὴ καρδιά νὰ κάψῃ,
Ἄφησε ἄλλον νὰ το πῇ
Κι' νὰ τον δῇ νὰ κλάψῃ.
— Ἀρδόνι! φέρνε πάντοτε
Τῆς Ἀνοιξὸς τραγοῦδι,
Κι' ἄσε τὴν ἄγρια φωνή
Τοῦ πόνου, γιὰ τὸ βοῦδι.

[Ἀπὸ τὸν Ροδόκιπον τοῦ ΣΑΛΛΗ
μετάφρασις ΜΙΧ. ΑΓΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ.]

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὅτι, — καὶ
τοῦτο πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τοῦ
Μᾶξ Οὐμπέρ, — τὸ ἄλλας δὲν ἔλειπε τώ-
ρῃ. Δὲν ἦτο τὸ «χλωροῦχον νάτριον»,
τὸ ὁποῖον εὕρισκεται διελευμένον εἰς τὰ
ὕδατα τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ τὸ ὀρυκτὸν
ἐκεῖνο ἄλλας, τὸ ὁποῖον εὕρισκεται ἄθο-
νον εἰς τὴν Ἀφρικὴν, εἰς τὴν Ἀσίαν,
εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ἡ ἐξάνθησις τοῦ
ὁποῖου ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος εἰς τὰ περι-
όρου ἐκάλυπτε τὴν χρῆσιν τοῦ ὀρυ-
κτοῦ τούτου, — τοῦ μόνου τοῦ ὁποῖου εἰς-
έρχεται εἰς τὴν τροφήν, — ἦρχε τὸ ἐν-
στικτὸν διὰ νὰ τὴν διδάξῃ εἰς τοὺς Βάγδ-
δους, ὅπως εἰς οἰονδήποτε ἄλλο ζῶον.

Ζήτημα ἐνδιέφερον τὸν Τζῶν Κόρτ,
ἦτο τὸ ζήτημα τοῦ πυρός. Πῶς οἱ πρω-
τογενεῖς αὐτοὶ ἤναπτον πῦρ;... Μή-
πως διὰ τῆς προετρίβης τεμαχίου ξύλου
σκληροῦ ἐπὶ τεμαχίου ξύλου μαλακοῦ.
κατὰ τὴν μέθοδον τῶν ἀγρίων;...
Ὅχι! μετεχειρίζοντο λίθον πυρίτην, ἐκ
τοῦ ὁποῖου ἀπέσπων σπινθῆρας διὰ κτυ-
πόμενος. Οἱ σπινθῆρες αὐτοὶ ἤρχον νὰ
πᾶψουν τὴν λ ἄ χ ν η ν, (δηλαδὴ τὸ
παχὺ χνοῦδι) μερικῶν καρπῶν, ἡ ὁποία
ἔχει ὅλας τὰς ιδιότητες τῆς ὕψας.

Ἡ ἐκ κρέατος τροφὴ τῶν βαγδδικῶν
οἰκογενειῶν συνεπληροῦτο καὶ διὰ τρο-
φῆς φυτικῆς, τῆς ὁποίας ἡ φύσις κατέ-
βαλλεν ὅλα τὰ ἐξοδα. Ἦσαν ἀφ' ἐνὸς
ρίξαι ἐδώδεμοι, δύο ἡ τριῶν εἰδῶν ἀφ'
ἐτέρου μία μεγάλη ποικιλία καρπῶν,
παρχδεύματος χάριν: καρποὶ ἀκακίας
ἐκ τοῦ εἶδους ἀ ν δ α ν σ ο ν ἰ α, οἱ ὁ-
ποῖοι ὀνομάζονται «ἄρτος ἀνθρώπου» ἡ
καὶ «ἄρτος πίθηκος» ἀδικρίτως —
κάστανα κα ρ ἰ τ α ς, τὰ ὁποία εἶνε γε-
νᾶτα ἀπὸ μίαν λιπαρὰν οὐσίαν, ἱκανὴν
νὰ κατασταθῇ τὸ βούτυρον — καρποὶ
κ ι ζ ε λ ἰ α ς, μὲ γεῦσιν ὀλίγον τι στυφνὴν,
ἀξιοσημείωτοι τόσον διὰ τὰς θρεπτικὰς
των ιδιότητας, ὅσον καὶ διὰ τὸ μέγεθος
των, διότι ἔχουν μῆκος δύο ποδῶν —
ἔπειτα ἄλλοι καρποὶ, βανάναι, σῦκα κλ.
Τέλος οἱ Βάγδδοι μετεχειρίζοντο ἐπίσης
καὶ μέλι, ἀνακαλύπτοντες τὰ μελίτσια
τῇ βοήθειᾳ τοῦ κόκυρος (κούκου), ὁ ὁποῖ-
ος χρησιμεύει ὡς δείκτης. Καὶ εἴτε διὰ
τοῦ πολυτίμου τούτου προϊόντος, εἴτε διὰ
τοῦ χυμοῦ διαφόρων φυτῶν, κατεσκευά-
ζον ποτὰ πνευματώδη ἄρκετὰ μεθυστικά,
— πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ μᾶς
φαίνεται παράδοξον, διότι καὶ οἱ μαζδρίλ-
λαι ἀκόμη τῆς Ἀφρικῆς, ἀπλοὶ πίθηκοι,
ἔχουν τάσιν πρὸς τὸν ἀλκοολισμόν.

Πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἐν ποτά-
μιον, τὸ ὁποῖον ἔρρεεν ὑπὸ τὸ Νγκάλα,
περιεῖχεν ἀφθόνους ἰχθῆς, καὶ ἐκ τῶν
εἰδῶν ἐκείνων, τὰ ὁποία ὁ Κάμης καὶ οἱ

σύντροφοί του εὗρον εἰς τὸ ρίον Γιοχά-
ουζεν. Ἄλλ' ἦτο ἄρα γε πλωτὸν, καὶ
οἱ Βάγδδοι μετεχειρίζοντο πλοίαρχα; Ἰ-
δοὺ τί ἔπρεπε νὰ ἐξακριβώσουν, διὰ νὰ
τοὺς χρησιμεύσῃ ἐν περιπτώσει δραπε-
τεύσεως.

Ἐν τούτοις τὸ ποτάμιον αὐτὸ ἦτο ὁ-
ρυκτὸν ἀπὸ τὴν ἄλλην ἐσχάτιαν τοῦ χω-
ρίου, τὴν ἀντίθετον ἐκείνης ὅπου εὕρι-
σκετο ἡ βασιλικὴ καλύβη. Ἰσχυμένους τις
πλησίον τῶν τελευταίων δένδρων, ἔδλεπε
τὴν κοίτην του, πλάτους τρίακοντα ἔως
τεσσαράκοντα ποδῶν. Ἀπὸ τοῦ σημείου
ἐκείνου ἐχάνατο ἐν τῷ μέσῳ δένδρων πυ-
κνῶν καὶ γιγαντιαίων.

Λοιπὸν ναί, οἱ Βάγδδοι ἐγνώριζαν νὰ
κατασκευάζουν πλοίαρχα, — τέχνην, ἡ
ὁποία δὲν εἶνε ἀγνωστος οὔτε εἰς τοὺς
κατωτέρους ἰθαγενεῖς τῆς Ὀκεανίας.
Τὰ πλοίαρχα αὐτὰ ἦσαν κατὰ περισσό-
τερον ἀπὸ σχεδία καὶ κατὰ ὀλιγώτερον
ἀπὸ καθυτὸ πλοίαρχα, ἀπλοὶ κορμοὶ
δένδρων ἐσκαμμένοι διὰ τοῦ πυρός ἡ
διὰ τοῦ πελέκεως. Ἐκινούντο διὰ κώ-
πης πλατείας, καὶ ὅταν ὁ ἄνεμος ἦτο
οὐρῖος, διὰ παντὶ ἡπλωμένου ἐπὶ δύο
μικρῶν καταρτίων καὶ κατεσκευασμένου
ἐκ φλοιῶ δένδρου.

Ἐν τούτοις ὁ Τζῶν Κόρτ ἐβεβιαώθη,
ὅτι οἱ πρωτογενεῖς δὲν μετεχειρίζοντο
πρὸς τροφήν οὔτε ὄσπρια, οὔτε δημητρι-
κά. Δὲν ἤξευραν νὰ καλλιεργήσουν
οὔτε ὄρυζαν, οὔτε μανιόκαν, οὔτε κρι-
θῆν, οὔτε ἀραβόσιτον, οὔτε κανεὸς εἶ-
δους σιτηρῶν. Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Κεντρώ-
ας Ἀφρικῆς ἐγνώριζον ἤδη αὐτὴν τὴν
καλλιέργειαν ἀλλὰ καὶ κανεῖς ποτὲ δὲν
ἠρνήθη ὅτι οἱ Δένκας, οἱ Φοῦνδοι, οἱ
Μομπουτοῦ, ἀνήκουν εἰς τὸ ἀνθρώπι-
νον γένος!

Μετὰ τὰς παρατηρήσεις ταύτας, ὁ
Τζῶν Κόρτ κατεγίνετο νὰ ἐξακριβώσῃ,
ἂν οἱ Βάγδδοι εἶχον τὸ ἥθικόν καὶ θρη-
σκευτικὸν αἶσθημα. Μίαν ἡμέραν ὁ Μᾶξ
Οὐμπέρ τὸν ἠρώτησε ποῖον ἦτο τὸ ἐ-
ξαγόμενον τῶν παρατηρήσεών του ἐπὶ
τοῦ θίματος τούτου.

— Κάποιαν ἠθικότητα, κάποιαν χρη-
στότητα, τὴν ἔχουν ἀπεκρίθη. Γνωρίζουν
βεβίως τί εἶνε καλὸν καὶ τί εἶνε κακόν.
Ἐχουν ἀκόμη τὸ αἶσθημα τῆς ἰδιοκτη-
σίας. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι καὶ πολλὰ ζῶα
τὸ ἔχουν· ὁ σκύλος παραδείγματος χάριν
δὲν σε ἀφίνει εὐκολὰ νὰ του πάρῃς ἐκεῖ-
νο που τρώγει. Κατὰ τὴν γνώμην μου,
οἱ Βάγδδοι ἐξαγρίζουν τὸ ἰδικόν των ἀπὸ
τὸ ξένον πρᾶγμα. Τὸ παρατήρησα ἐπ'
εὐκαιρίᾳ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐκλε-
ψε μερικὸν καρπὸν, ἀπὸ μίαν καλύβην
ὅπου εἶχεν εἰσελθῇ κρυφίως.

— Καὶ τί τον ἔκαμαν; ἠρώτησεν ὁ
Μᾶξ Οὐμπέρ· τὸν ἐπῆραν ἀπλῶς εἰς
τὴν Ἀστυνομίαν, ἡ τὸν παρέπεμψαν εἰς
τὸ Πλημμελειοδικεῖον;...

— Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ, φίλε μου!

Ἡ διαδικασία ὑπῆρξε πολὺ σύντομος,
καὶ ὁ κλέπτης ἐδόθη ἀνηλεῶς ὑπὸ τοῦ
ἰδιοκτήτου τῶν καρπῶν, βοηθουμένου καὶ
ὑπὸ τῶν γειτόνων του. Βλέπει λοιπὸν
ὅτι ἡ παρατήρησίς μου εἶνε βάσιμος.
Προσθέτω ὅτι οἱ πρωτογενεῖς αὐτοὶ ἔχουν
καὶ ἓνα θεσμόν, ὁ ὁποῖος τοὺς πλησιάζει
πολὺ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα.

— Ποῖον;

— Τὴν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία εἶνε συν-
τεταγμένη κανονικῶς: ὑπάρχει ὁ ἀπὸ
κοινού βίος τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός.
ἡ φροντίς διὰ τὰ τέκνα, ἡ ἐξακολούθησις
τῆς πατρικῆς καὶ υἱικῆς στοργῆς πέραν
τῆς πρώτης ἡλικίας. Δὲν το παρατηρή-
σκειν εἰς τὴν καλύβην τοῦ Λό-Μάι;...
Ἐπειτα, οἱ Βάγδδοι ἔχουν ἐκδηλώσεις
τινὰς ἐντελῶς ἀνθρωπίνους. Πικρὴν ἦσε
τὸν Κέλλο μᾶς... Δὲν ἐρυθριᾷ ἐξ αἰ-
τίας ἠθικῆς; Εἴτε ἀπὸ ἐντροπῆς, εἴτε
ἀπὸ δειλίας, εἴτε ἀπὸ μετριοφροσύνης,
εἴτε ἀπὸ σύγχυσης, — αἱ τέσσαρες περι-
πτώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀναβιβάζουν τὸ ἐρύ-
θημα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου, —
εἶνε ἀναντίρρητον ὅτι ὁ Κέλλο ἐρυθριᾷ.
Ἄρα ὑπάρχει αἶσθημα... Ἄρα ὑπάρχει
ψυχὴ!

— Τότε, ἠρώτησεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ,
ἂφ' οὗ οἱ Βάγδδοι ἔχουν τόσας ἀνθρω-
πίνους ιδιότητας, διατὶ διστάζεις νὰ τοὺς
κατατάξῃς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα;

— Διότι φαίνεται ὅτι τοὺς λείπει ἓνα
πρᾶγμα, κοινὸν μεταξύ ὅλων τῶν ἀνθρώ-
πων, ἀγαπητέ μου Μᾶξ.

— Τί δηλαδὴ;

— Ἡ ἀντίληψις τοῦ Ὑπερτάτου Ὀν-
τος, μὲ ἄλλους λόγους τὸ θρησκευτικὸν
αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷται καὶ εἰς τὰς
ἀγριωτέρας φυλάς... Δὲν εἶδαν νὰ τα-
τρεύουν θεοὺς, οὔτε εἰδῶλα, οὔτε ἱερεῖς
ὑπάρχουν...

— Ἐκτὸς ἂν θεὸς των εἶνε ἀκριβῶς
ὁ βασιλεὺς Μέλο-Τάλα-Τάλα, πρὸ δὲν
μᾶς ἀφίνουν νὰ ἰδοῦμε οὔτε τὴν ἄκρην
τῆς μύτης του! ἀπεκρίθη ὁ Μᾶξ
Οὐμπέρ.

Ἦτο ἴσως ἀνάγκη, πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ
ζητήματος, νὰ κάμουν ἐν πείραμα τε-
λειωτικόν: Οἱ πρωτογενεῖς αὐτοὶ θᾶν-
τεῖχον εἰς τὴν δηλητηριώδη ἐνέργειαν
τῆς ἀτροπίνης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ
ἄνθρωπος ἀποθνήσκει, ἐν ᾧ τὰ ζῶα ὑφί-
στανται αὐτὴν ὀδλαδῶς; Ἐν ναί, ἦσαν
ζῶα ἐάν ὅχι, ἦσαν ἄνθρωποι. Ἀλλὰ τὸ
πείραμα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ, ἐλ-
λείψει ἀτροπίνης. Πρέπει νὰ προσθέσω-
μεν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Μᾶξ Οὐμ-
πέρ καὶ τοῦ Τζῶν Κόρτ εἰς τὸ Νγκάλα,
δὲν εἶχεν ἀποθῆναι κανεὶς Βάγδδος· δὲν
ἤξευραν λοιπὸν ἂν οἱ πρωτογενεῖς αὐτοὶ
ἔκαμον ἢ ἐθαπτον τοὺς ἀποθνήσκοντας,
καὶ ἐπομένως ἂν εἶχον τὴν λατρείαν τῶν
νεκρῶν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΕΧΝΟΚΡΙΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

σε μίαν ἀπὸ τὰς τρεῖς Ἐκθέσεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀκόμη ἀνοικταί, συνήντησα κατ' αὐτὰς ἕνα μικρόν μου φίλον, ὁ ὁποῖος ἐπευσε νὰ με πλησιά-

σῃ ζωηρῶς καὶ νὰ μου εἰπῇ :

«—Ξεῦρετε ὅτι με ἱερομάζετε με τὴν προχθεσινὴν σας ἐπιστολήν; . . . Κυττάζω τόσα ὥρα ἔργα, καὶ δὲν τολμῶ νὰ βγάλω μιὰ λέξι . . .

— Διὰ τί ;

— Διότι οὐτε Αἰσθητικὴν ἐσπούδαξα ποτέ, οὐτε ἐπὶ γὰρ εἰς τὴν Εὐρώπην νὰ ἰδῶ τὰ ἔργα τῶν μεγάλων ζωγράφων. Καὶ καθὼς εἶπατε, δὲν εἰμὶ ποῦ νὰ ἔχω γνώμην. Μοῦ ἀρέσουν τόσαι εἰκόνες, καὶ δὲν τολμῶ νὰ το εἶπω οὐτε . . . εἰς τὸν ἐαυτόν μου !»

Ἡρέσθη νὰ μειδιάσω, διότι ὁ τόπος δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ συνομιλίαν μακράν. Ἐπειτα ὅμως, συλλογίζομενος τὸν φόβον τοῦ μικροῦ μου φίλου, ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ φράσις ἐκείνη τῆς προηγούμενης μου ἐπιστολῆς ἦτο τινόντι ικανὴ νὰ φοβίσῃ, καὶ κάπως νὰ παρεξηγηθῇ. Ἀπεφάσισα λοιπὸν διὰ τῆς σημερινῆς μου ἐπιστολῆς νὰ σὰς τὴν ἐξηγήσω.

Εἶπα, ὅτι ὅσοι δὲν ἔκαμν εἰδικὰς σπουδὰς, ὅσοι δὲν ἐμελέτησαν βιβλία περὶ ζωγραφικῆς, καὶ δὲν ἔτυχε νὰ ἴδουν ἔργα μεγάλων ζωγράφων, αὐτοὶ δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ κρίνουν, δηλαδή νὰ ἐκφράσουν μίαν γνώμην ποῦ νὰ ἔχῃ κύρος καὶ σημασίαν. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ θαυμάσουν, νὰ αἰσθανθῶν τὸ ὥρατον καὶ νὰ σχηματίσουν μίαν γνώμην ἀ το μ ι κ ῆ ν, τὴν ὁποίαν εἰμποροῦν βέβαια καὶ νὰ ἐκφράσουν, ἀρκεῖ νὰ το κάμουν με τὴν ἀπαιτουμένην σεμνότητα καὶ μετριοφροσύνην.

Κυρίως μοῦ κάμνουν κακὴν ἐντύπωσιν κάποιαι ἀμαθείς, οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι τὰ ἡξέυρου ὅλα, καὶ θεωροῦν καθήκον των νὰ ἐκφράσουν γνώμην διὰ νὰ φωτισθῇ ὁ κόσμος, καὶ ἐμiloῦν με τὴν πεποιθήσιν, ὥστε νομίζεις πλεον ὅτι εἶνε οἱ σοφώτεροι τεχνοκρίται τοῦ κόσμου ! Τὸ φαινόμενον αὐτὸ παρατήρησα πολλάκις εἰς τὰς Ἐκθέσεις μας. Μερικοὶ ἐπισκέπται δὲν ἀρκοῦνται εἰς τὸν ἄφρονον θαυμασμόν τοῦ φίλου μου, ἀλλὰ ἐμiloῦν καὶ ἐμiloῦν μάλιστα μεγαλοφῶνως. Τὰς

ἐντυπώσεις των, τὴν ἀτομικὴν των γνώμην, δὲν ἐκφράζουν με δισταγμόν, με κάποιαν ἀμφιβολίαν, μ' ἕνα δειλὸν «νομίζω» ἢ «ὑποθέτω» ἢ «μοῦ φαίνεται» ; ἀλλὰ με στόμφον, μ' ἔπαρσιν, ἀξιοματικῶς καὶ ἀδιστακτικῶς.

Ἀλλ' ἀκόμη χειρότερον ἐντύπωσιν μοῦ κάμνουν οἱ λαοὶ αὐτοὶ ἐπισκέπται, οἱ αὐτοσχέδιοι τεχνοκρίται, ὅταν εἶνε νέοι, ὅταν εἶνε παιδιὰ. Ἐπιτέλους, ὅταν ἀκούῃς ἕνα μέγαλον, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζεις, νὰ ἐκφράζεται οὕτω, εἰμπορεῖς καὶ νὰ ὑποθέσῃς ὅτι ἴσως εἰξεύρει τί λέγει, ὅτι ἴσως ἐμελέτησε καὶ ἔχει πεῖραν. Ἀλλ' ὅταν ἀκούῃς ἕνα νέον, ἕνα παιδί, ἀμέσως θὰ συλλογισθῇς : «Καὶ πότε τὰ ἔμαθε αὐτά; καὶ ποῦ εἶδεν ἔργα; Εἰς τὸ Σχολεῖόν του ὅχι βέβαια !»

Καὶ τοῦτο δὲν εἶνε μόνον ἑλλειψὶς τοῦ γ ν ὦ θ ι σ α υ τ ὸ ν, ἀλλὰ καὶ ἑλλειψὶς ἀνατροφῆς. Διότι κ' ἐκεῖνος ἀκόμη ποῦ ἡξεύρει, κ' ἐκεῖνος ποῦ ἔχει πεποιθήσιν δικαίαν εἰς τὴν γνώμην του, καὶ τὴν πεποιθήσιν του αὐτὴν συμμερίζεται καὶ ὁ κόσμος, — ὅταν ἔχῃ καὶ ἀνατροφήν, ποτὲ δὲν ἐκφράζεται ἀξιοματικῶς, ἀλλὰ πάντοτε με μετριοφροσύνην, πάντοτε με τὸ «νομίζω». Ποῦ ἔμειναν λοιπὸν οἱ ἄλλοι; . . . Καὶ δὲν εἶνε ἑλλειψὶς ἀνατροφῆς νὰ εἰσέρχεται κανεὶς. — εἶτε μέγας εἶτε μικρός, — εἰς μίαν Ἐκθεσιν με τὸσον ἄερα, καὶ νὰ κάμνῃ ὅτι παίζει τὴν τέχνην εἰς τὰ δάκτυλα, καὶ νὰ φωνάζῃ, καὶ νὰ ἐπικρίνῃ τοῦτο καὶ νὰ ἐπαινῇ ἐκεῖνο, με ὕψος τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ ὅτι δὲν ἔχει τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς εἰδικότητός του, περὶ τῆς σοφίας του ;

Ὅσοι τὸν ἀκούουν, — καὶ δυστυχῶς φωνάζει, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἀκούουν μόνον οἱ μεθ' ὧν συνομιλεῖ, — θὰ γελάσουν εἰς βάρος του. Ἄν μάλιστα τύχῃ καὶ κανεὶς νὰ ἡξεύρῃ πραγματικῶς ἀπὸ τέχνην καὶ νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ αὐθάδεια τοῦ κυρίου ἐκείνου εἶνε ἀνάλογος μόνον πρὸς τὴν ἀμάθειάν του, θὰ ξεκαρδισθῇ ἀπὸ τὰ γέλια καὶ θὰ τὸν οἰκτείρῃ . . .

Αὐτὸ τὸ κακὸν δὲν ἤθελα νὰ πάθετε ποτὲ καὶ σεις, — διότι ἡ νεότης, ἄπειρος καὶ ἀφελής, παρασύρεται εὐκολα, — καὶ προσέθεσα εἰς τὴν ἐπιστολήν μου τὴν φράσιν ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶχε σκοπὸν νὰ σας δείξῃ ὅτι δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ ἐκφράζῃ κανεὶς γνώμην περὶ τέχνης, ὅταν δὲν ἡξεύρῃ, καὶ ὅτι προπάντων δὲν εἶνε εὐπρεπές.

Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅμως, ὅτι καὶ ἡ ἀπόλυτος βουθαμάρα μέσα εἰς μίαν Ἐκθεσιν, ἀπὸ φόβον μὴν εἰπῇ κανεὶς ἀνοησίαν, εἶνε καὶ αὐτὴ μίᾳ ὑπερβολή. Τὸ ὥρατον τῆς τέχνης εἶνε προσίτον εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ καθένας ἔχει μίαν ἐντύπωσιν ἀπὸ τὴν θεῶν μᾶς εἰκόνας ἢ ἐνὸς ἀγάλματος. Καὶ εἰμπο-

ρεῖ κάλλιστα νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐντύπωσιν αὐτήν, ὡς ἀτομικὴν καὶ ἀνευ ἀξιώσεως γνώμην. Τότε δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ γελοῖος.

Ἦκουσα μίαν χαριτωμένην δεσποινίδα, ἡ ὁποία, κατερχομένη τὴν κλίμακα τοῦ «Παρνασσού», ἔλεγε πρὸς τὸν ἀδελφόν της :

— Τί νὰ σου 'πῶ ! Μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ ρόδα τοῦ κ. Ἰακωβίδου εἶνε τὸ καλλίτερον ἔργον τῆς Ἐκθέσεως. Τοῦλάχιστον κανένα ἄλλο δὲν μου ἄρεσε τόσον.

Πιθανὸν ἢ δεσποινὶς νὰ ἔχῃ ἄδικον· πιθανὸν νὰ ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἐκθεσιν καὶ ἄλλα ἔργα ἀνώτερα ἀπὸ τὰ ρόδα. Κανεὶς ὅμως δὲν θὰ ἐγελοῦσε με τὴν γνώμην της, καὶ τοῦτο διὰ τὸν ὥρατον τρόπον, με τὸν ὁποῖον τὴν ἐξέφρασεν. Ὑπάρχει, βλέπετε, διαφορὰ μετὰ τοῦ : «αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε ὥρατον !» καὶ τοῦ : «αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μοῦ ἀρέσει.» Τὸ πρῶτον ὀλίγοι εἶνε εἰς θέσιν νὰ το εἰποῦν· τὸ ἄλλο ἡμπορεῖ νὰ το εἰπῇ καθένας. Δὲν ἡξεύρω ἂν ἡ δεσποινὶς ἐκείνη εἶχε πολὺ ἀνεπτυγμένον γούστον· εἶμαι βέβαιος ὅμως ὅτι εἶχεν ἀρίστην ἀνατροφήν.

Σὰς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ ΚΑΙ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ

Δι' ἕνα χωνὶ με μπομπόνια, ἡ Μαργαρίτα θὰ ἐδίδεν εὐχαρίστως τὴν κούκλαν της, τὴν ὥραϊαν της κούκλαν τὴν ὀλοκαίνουρην, ποῦ λέγει «μαμμά» μόλις τῆς πείσῃς ὀλίγον τὸ στῆθος με τὸ δάκτυλον . . .

Δι' ἕνα τσουρέκι, θὰ παρῃχῶρει προθύμως τὰ ἑξὶ φαφρουρένια πιατάκια τοῦ νοικοκυριοῦ της, καὶ τὰ χρυστάλλινα ποτηράκια ποῦ δὲν εἶνε μεγαλῆτερὰ ἀπὸ δακτυλῆθρες, καὶ τὰ ἐκ λευκοσιδήρου σκεύη, τὰ μπρικιάκια καὶ τὰς κατασπολίτσες . . .

Δι' ἕνα γαλατομπούρεκο, θὰ ἐχάριζε μετὰ χαρὰς τὸ ὥραιότερον βιβλίον της, τὸν χρυσόδετον «Ἀγγέλων τῆς Ἀγάπης», ποῦ εἶνε γεμάτος εἰκόνες καὶ ποῦ ἔχει ἀπέξω ἕνα ἀγγελάκι με χρυσοῦν ἀκτινωτὸν καὶ ἀστράκια ἀσημένια . . .

Δι' ὀλίγα ζαχαρωτά, δι' ἕνα γλύκισμα, καὶ τί δὲν θὰ ἐδίδεν ἡ Μαργαρίτα; Τὰ πάντα θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ δώσῃ : παιγνίδια, κούκλες, βιβλία, εἰκόνες, καὶ ἂν θέλετε ἀκόμη, τὰ μετὰξια τοῦ κεντηματός της, τὴν βελονοθήκην της, τὸ τελέαρο της, τὸ φαλιδάκι της . . .

Χθές, εἰς τὸ τραπέζι εἶχαν κρέμαν. Ἡ Μαργαρίτα ἔφαγε τρία ὀλόκληρα πιάτα, καὶ τῆς ἄρεσε τόσῳ πολὺ, μὴ τόσῳ πολὺ, ὥστε διὰ νὰ μὴ μείνῃ τίποτε, ἔγλειψεν ὑστερὰ καὶ τὸ πιάτο !

Ἐπιτρέπεται εἰς τὴν γάταν νὰ γλείφῃ τὰ πιάτα, — ἀλλὰ γὰρ ἕνα κορίτσι, πφ !

τί ἐντροπὴ νὰ μιμῆται τὸ ζῷον ! Ἡ μητέρα τῆς Μαργαρίτας ἀκόμη κοκκινίζει διὰ λογαριασμόν της.

Ἀλλὰ πῶς λέγεται τὸ μέγα αὐτὸ ἐλάττωμα τῆς Μαργαρίτας, ποῦ ἄλλο δὲν σκέπτεται παρὰ τὸ φαγί ;

Ὅλα τὰ καλὰ παιδιὰ, καὶ τὰ κακὰ ἀκόμη, τὸ γνωρίζουν : εἶνε ἡ λαιμαργία.

Ἰδετε τώρα ἐν ἀπὸ τὰ ποτελέσματα τῆς λαιμαργίας : Τὰ δόντια τῆς Μαργαρίτας εἶνε χαλασμένα, κατὰμαυρα, στραβά, ξεκουνημένα. Πολλὰ τῆς λείπουν. Ὀλίγον ἀκόμη, καὶ θὰ ἐμοιάζῃ με μικρὰν γροθύλαν.

Σήμερα ἔχει στομαχόπονον, αὔριον κεφαλόπονον, μεθαύριον τοῦτο, τὴν ἄλλην ἐκείνο. Ἡ Μαργαρίτα εἶνε διαρκῶς ἄρρωστη. Με τὴν λαιμαργίαν της κατέστρεψεν ὅτι πολυτιμότερον ἔχομεν : τὴν υἱεῖν.

Καὶ τί θὰ γίνῃ ὅταν ἡ Μαργαρίτα μεγαλώσῃ, ὅταν μεγαλώτῃ μαζί της καὶ τὸ φοβερόν αὐτὸ ἐλάττωμα ; Ὡ ! τί θλιβερόν μέλλον προετοιμάζει διὰ τὴν Μαργαρίταν ἡ λαιμαργία !

*

Ἡ ἐγκράτεια εἶνε τὸ ἐναντίον τῆς λαιμαργίας.

Εἶμαι ἐγκρατής, σημαίνει τρώγω μετρίως, εὐχαριστοῦμαι με τὸ ὀλίγον.

Τὰ καλὰ παιδιὰ ἀρκοῦνται ἐν ἀνάγκῃ καὶ με ὀλίγον ψωμί, χωρὶς νὰ κλαῖουν διὰ νὰ τοὺς ἀλείψουν τὴν φέταν των με γλυκὸ ἢ με φρέσκον βούτυρον. Ἀρκοῦνται καὶ με ὀλίγον τυρὶ, ἢ με μόνον τὸ ψωμί, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ οὔτε καρύδι, οὔτε τυρὶ, οὔτε σαλάμι . . .

Εἶμαι ἐγκρατής, σημαίνει τρώγω μ' εὐχαρίστησιν ἐκεῖνο ποῦ ἔχω, χωρὶς νὰ με μέλῃ ἂν δὲν ἔχω τίποτε καλλίτερον.

Εἶμαι ἐγκρατής, τέλος, σημαίνει τρώγω διὰ νὰ ζῶ, καὶ ὅχι ζῶ διὰ νὰ τρώγω.

Πρέπει νὰ φάγῃ κανεὶς διὰ νὰ ζήσῃ· ἀφ' οὗ ἡ τροφή εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαία πρὸς διατήρησιν τοῦ σώματος. Ἡ τροφή μᾶς δίδει δυνάμεις, ἡ τροφή μᾶς μεγαλύνει.

Ἐκεῖνος εἶνε ἐγκρατής καὶ λιτός, ἐκεῖνος τρώγει πράγματι διὰ νὰ ζῇ, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ τραπέζι παύει ὅταν δὲν πεινᾷ πλέον, καὶ δὲν ἔρχεται εἰς πειρασμόν ἀπὸ κανενὸς εἶδους λιχουδιᾶν, εἴτε κρέμαν, εἴτε πουδίγκαν, εἴτε κομπόσταν.

Παύει νὰ τρώγῃ, διότι δὲν πεινᾷ, καὶ κατὰ συνέπειαν ὅ, τι περισσότερον θὰ ἔτρωγεν ἡμποροῦσε νὰ τὸν βλάψῃ.

Δὲν εἶνε ὅμως ἐγκρατής καὶ ζῇ διὰ νὰ τρώγῃ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ τραπέζι ἐξακολουθεῖ, καὶ ἀφ' οὗ ἀκόμη ἱκανοποιήθῃ ἢ πεινᾷ του.

(J. H. Fabre)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΤΙΑ]

Ε'.

Ἡ Μάρω καὶ ὁ Γιάννης, μαζί με τὸν γεναῖον σκύλον Φουντοῦκον, ἀπεφασίσθη νὰ βγάλουν κάθε μέρα τὰ πρόβατα καὶ νὰ τα πηγαίνουν ἐπὶ λειβάδι νὰ βόσκουν.

Εἶνε βέβαιον, ὅτι οἱ μικροὶ βοσκοὶ θὰ κάμουν ὅ, τι εἰμποροῦν, διὰ νὰ φανοῦν ἄξιοι αὐτῆς τῆς ἐμπιστοσύνης. Ἐπειτα ὁ Φουντοῦκος ξέρει καλὰ τὴ δουλειά του.

Προσέχει πολὺ τὸ

κοπάδι καὶ δὲν ἀφίνει κανένα πρόβατο νὰ πομακρυνθῇ· τρέχει ἀμέσως καὶ το γυρίζει πίσω, χωρὶς ὅμως νὰ το πειράξῃ καθόλου.

Ὁ Γιάννης ἄκουσε ὅτι ἐφάνησαν λύκοι ἐπὶ χωριό. Γι' αὐτὸ ἔχει τὰ μάτια του τέσσαρα. Καὶ νὰ, ἐκεῖ πέρα, μακριὰ, βλέπει ἕνα μαῦρο πρᾶγμα νὰ κουνιέται . . . Καλὲ μὴν εἶνε λύκος ;

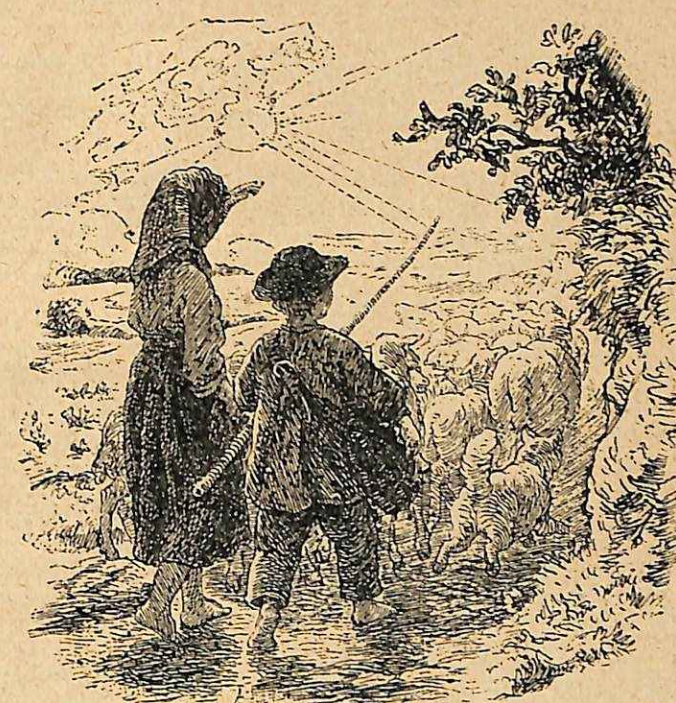
Ἡ Μάρω κυττάζει κ' ἐκείνη με προσοχή, καὶ μολονότι ξεύρει ὅτι οἱ λύκοι δὲν βγαίνουν παρὰ τὴ νύκτα, δὲν μπορεῖ πάλιν νὰ πῇ ὅτι ὁ ἀδελφός της κάνει λάθος. Ἀλήθεια . . . ἐκεῖνο τὸ μαῦρο πρᾶγμα εἶνε ζωντανὸ ! καὶ μοιάζει σὰ λύκος. Ἀκόμη καὶ ὁ Φουντοῦκος φαίνεται ἀνήσυχος, καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ σπουδαῖον, γιὰ τὸ οἱ σκύλοι δὲν γελιοῦνται εὐκολα . . .

Καὶ ἐνῷ ὁ Φουντοῦκος μαζεύει τὸ κοπάδι καὶ το στρυμῶνει ὀπίσω ἀπὸ τοὺς μικροὺς τοῦ κυρίου, αὐτοὶ πέρνουν τὰ μέτρα των νὰ το υπερασπισθῶν. Ἀς κοπιάσῃ ὁ λύκος καὶ νὰ ἰδῇ τί ἔχει νὰ πάθῃ !

Ὁ Γιαννάκης, ποῦ ἐστάθη ἐμπρός, — γιὰ τὸ αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον του, — θὰ τὸν κτυπήσῃ με τὸ μπαστούνι του γιὰ νὰ μὴ προχωρήσῃ, καὶ ἡ Μάρω θὰ τὸν σκοτώσῃ εὐθὺς με τὰς μεγάλας πέτρας ποῦ ἐμάζευσε.

Τί τιμὴ θὰ εἶνε γι' αὐτοὺς μιὰ τέτοια νίκη !

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

(Συνέχεια προσεχῶς)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 73ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος την 12 Ιανουαρίου 1902 πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Ιανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου ἑ. ἑ. δημοσιευθεισῶν 177 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῦ πόσας ὁρᾶς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέμως, ὁ δὲ ἐντός τῆς παρενθέσεως ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῦ τὸ ποσὸν τῶν ἀπογεγομένων ἐκάστῳ Εὐσημῶν.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀμετάκλητος Καρδίας, 157 [9Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀταβύριον Ρόδου, 145 [8Ε]. — Ἑλληνοπούλα 141 [8Ε]. — (Ὁ Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης, με λύσεις 155 [9Ε] καὶ ἡ Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου, με λύσεις 154 [9Ε]. τίθενται ἐκτός Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ἦδη Β' Βραβεῖου τῆς αὐτῆς τάξεως, ὁ μὲν εἰς τὸν 69ον, ἡ δὲ εἰς τὸν 70ον Διαγωνισμὸν.)
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἑλπίς τῶν Δυστυχῶν, 134 [7Ε]. — Οὐρίχλη, 93 [5Ε]. — Ἀρῦς τοῦ Κάμπου, 73 [4Ε]. — (Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς με λύσεις 135 [7Ε], καὶ ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος με λύσεις 124 [7Ε]. τίθενται ἐκτός Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ἦδη Ι' Βραβεῖου, ὁ μὲν εἰς τὸν 70ον, ὁ δὲ εἰς τὸν 69ον Διαγωνισμὸν.)
ΕΠΑΙΝΟΣ : Πειρατικὴ Νύξ, 67 [3Ε]. — Νέος Ναύτης, 65 [3Ε]. — Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ, 62 [3Ε]. — Ἀρχικαλαμπούριστής, 61 [3Ε]. — Σεντευμένος Σινωπέυς, 41 [2Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Πέτρα Σκανδάλου, 35 [2Ε]. — Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, 26 [Ε]. — Τάκης Βεργανίτης, 25, [Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀριστοκράτης Ρουμανίς, 162 [9Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἑλληνοκὼν Δόσθημα, 147 [8Ε]. — Νεαὶς Μουσικὸς 144 [8Ε]. — (Ὁ Εὐδοκὴς Ὀρίων, με λύσεις 157 [9Ε]. τίθεται ἐκτός Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἦδη Β' Βραβεῖου εἰς τὸν 72ον.)
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Νέμος, 142 [8Ε]. — Κύκνειον Ἄσμα, 140 [8Ε]. — Πρόδικος ὁ Χίος, 129 [7Ε]. — (Τὸ Πλοῖον τοῦ Δουδάβεως, με λύσεις 136 [8Ε], τίθεται ἐκτός Διαγωνισμοῦ ὡς τυχὼν ἦδη Β' Βραβεῖου εἰς τὸν 69ον.)
ΕΠΑΙΝΟΣ : Νευρόσπαστον 128 [7Ε]. — Πικραμένη Καρδούλα 127 [7Ε]. — Σεμνὴ Κόρη, 119 [7Ε]. — Ἀετὸς τῶν Χιονοδῶν Ὀρέων, 118 [6Ε]. — Στραβόβυλο, 106 [6Ε]. — Ἀπτερος Νίκη, 102 [6Ε]. — Ἀργυρόχρος Φωνή, 100 [5Ε]. — Πεπρωμένον, 98 [5Ε]. — Σιδ, 95 [5Ε]. — Γεώργιος Ι. Βιτιάδης, 94 [5Ε]. — Κόντε Ραπανάκης, 93 [5Ε]. — Κόλπος τῆς Ἀτταλείας, 92 [5Ε]. — Φωτεινὸς Οὐρανός, 92 [5Ε]. — Ἀθῶς Καρδία, 90 [5Ε]. — Κυνηγετικὸς Ἰέραξ, 80 [4Ε]. — Μικρὰ Ἀνθοκόμος 75 [4Ε]. — Σπάθη τοῦ Ἀρτανίου, 72 [4Ε]. — Νιόβη, 71 [4Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Ἀγνὸν Μενεξεδάκι, 62 [3Ε]. — Ταπεινὸ Γλασεμ, 60 [3Ε]. — Φλοῖσθος τοῦ Βοσπόρου, 60 [3Ε]. — Ζωντὰ Ὑπαρξίς, 59 [3Ε]. — Σιωπηλὴ Νύξ, 54 [3Ε]. — Καρπουζολογιώτατος, 52 [3Ε]. — Μολὼν Λαβέ, 52 [3Ε]. — Φάρος τῆς Ἀνατολῆς, 41 [2Ε]. — Σπύρος Φυσέκης, 37 [2Ε]. — Ποντικονῆσι Κερκύρας, 36 [2Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κιουκουρίστρα, 145 [8Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κρητικὸν Κάστανον, 135 [7Ε]. — Καρδιογνώστης, 124 [7Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κορινθιακὸν Κύμα, 120 [7Ε]. — Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου, 111 [6Ε]. — Τόξον τοῦ Φοῖβου, 101 [5Ε]. — (Ὁ Μινώταυρος, με λύσεις 120 [7Ε]. τίθεται ἐκτός Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἦδη Γ' Βραβεῖου εἰς τὸν 68ον.)
ΕΠΑΙΝΟΣ : Κρῶθις, 100 [5Ε]. — Νικόλαος Π. Παῦς, 92 [5Ε]. — Χερμωνιάτικος Ἥλιος, 87 [5Ε]. — Σάββας Κέντρος, 64 [3Ε]. — Δευκὼν Κρίνον, 55 [3Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Θησαυρὸς τῶν Κυθέρων, 41 [2Ε]. — Καυστικὸς Ἥλιος, 39 [2Ε]. — Φρού-Φρού, 36 [2Ε]. — Ὑπολαΐς, 28, [Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρᾶς λύσεις καὶ οἱ ἐξῆς, ἀναμὶξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων : Ἀνατέλλων Ἀστὴρ, 19, [Ε]. — Ἄναυρος, 11. — Ἀνθισμένη Ἀμυδαλιά, 7. — Ἄνθος Μαῖου, 17 [Ε]. — Ἄνθος τῆς Κερκύρας, 16. — Γαμβέτας, 1. — Γλυκύφωνος Γρύλλος, 34 [2Ε]. — Γρανικὸς, 8. — Δίσκος τοῦ Ἥλιου, 32 [Ε]. — Δούκισσα τῶν Σαλῶν, 5. — Ἐρυθρὸς Σταυρὸς, 8. — Ἐσπερινοῦλα, 6. — Κελαϊδίστρα, 11. — Κεράτιος Κόλπος, 5. — Κόκκινο Καπελάκι, 6. — Κωνστ. Κουλλένης, 5. — Κωρύκειον Ἄντρον, 31, [Ε]. — Γεώργιον Δουζίος, 6. — Μαγευτικὸς Βόσπορος, 6. — Μάχα τῶν Παρισίων, 7. — Μακαρία, 25, [Ε]. — Κωνστ. Θ. Μαρκῆς, 7. — Μέμρις, 8. — Μεταξοσκώληξ, 12. — Μικρασιάντης, 17, [Ε]. — Μικρὸς Βιολιστής, 8. — Ὁβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας, 19 [Ε]. — Οὐράνιος Θόλος, 10. — Παμφύλιος Κόλπος, 29, [Ε]. — Παρήγορος Ἀγγεῖλος, 9. — Παρήγορος Ἑλπίς, 25 [Ε]. — Κωνσταντῖνος Ι. Πετροπούλος, 16. — Ἀλφρέδος Ριζελ, 22 [Ε]. — Ρόδιος Δόκιμος, 19 [Ε]. — Συριακὴ Ξανθοῦλα, 4. — Ὑλὸς Ἡπειρώτου, 12. — Ὑψηλὸς Καύκακος, 5. — Φάρος τοῦ Ἀνδρόν, 9. — Φύλλος, 18, [Ε]. — Ψάνα-Λούλα, 18 [Ε].

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ἡ προθεσμία τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, ἡ ὁποία ἔληγε τὴν 31 Ὀκτωβρίου, παρατείνεται ἀκόμη κατ' αἴτησιν πολλῶν διαγωνιζομένων. Εἰς προσεσχες φύλλον, δεῦν ὅα δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξις πρὸς τακτὴν ἀνανέωσιν τῆς ἐγγραφῆς, διὰ τὸ 1903. ὅα δηλωθῇ ἕως πότε ἀκριβῶς παρατείνεται ἡ προθεσμία τοῦ Ξεσπαθώματος, καὶ ὅα δημοσιευθῶν ἐκ νέου οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, διὰ νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Δευκὼν Κρίνον λέγει εἰς μίαν φίλην του, περὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀκούσῃ ὅτι ὁ πάππος τῆς ἦτο κόρη :

— Ὡστε τώρα εἰς τὰς φλέβας σου ρεῖει αἷμα κομικόν, ἔ;

Εὐαγγέλιον τοῦ Σίγ-Λα-Μαλονά.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ὅα χαροῦν πολὺ σήμερον ὅσοι με παρεκάλεσαν τόσον ἐπιμόνως νὰ παρατείνω τὴν προθεσμίαν τοῦ Ξεσπαθώματος : Ἡ παράκλησις των εἰσκούσθη. Καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ δοθῇ αὐτῇ ἡ παράτασις, διότι πραγματικῶς ἡ ἐποχὴ δὲν ἦτο κατὰλληλος πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν. Διὰ τὸ 1902 ἦτο ἀργά, διὰ τὸ 1903 ἐνωρίς. Εἰς τὸ ἐξῆς ὅμως ἡ ἐποχὴ εἶνε κατὰλληλος, διότι μετ' ὀλίγον ἀρχίζει νέον ἔτος, καὶ δὲν εἶνε διόλου ἐνωρίς νὰ ἐγγραφῇ κανεὶς διὰ τὸ 1903 ἕνα ἢ δύο μῆνας προητέρας. Ἐμπρὸς λοιπὸν ἡ τὰ σπαθία εἰς ἐνέργειαν !

Λάτρεις τοῦ Ἀπειρου (Γ. Μ. Χ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγκρίνω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Ζίνα (Χ. Τ.) λάβε καὶ σὺ τὸ ψευδώνυμον ποῦ νομίζεις εἶναι σοὶ ταίριαζον. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶσαι ὀρεκτὰ καλὴ μαθήτρια. Περὶ τοῦτου μαρτυρεῖ καὶ ἡ ὥραία ἐπιστολή σου.

Ἐλαβ καὶ τὰς δύο σου ἐπιστολάς, Κελαϊδίστρα [ΕΕΕ], ὥστε δὲν θὰ πάγουν χαμένα τὰ ὥραία πού μου γράφεις. Ἐπίσης ἐλήφθην καὶ ἡ φωτογραφία σου, ὥστε δὲν θὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ σύμπλεκμα, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε ἀρκετὰ σεβαστόν, διότι μοῦ ἐστειλάν οἱ περισσότεροι.

Πολὺ μὲν ἥρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, Τσιγγαρέλλα [ΕΕΕ]. Εἶνε μὲν ἀπὸ τὰς ὥραιότερας ἐξ ὧν ἔλαβα περὶ τοῦ δυστυχικοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἑρήμου. Πραγματικῶς, πρέπει νὰ φυλάξῃς μὲ εὐλάβειαν τὸ ἐνθύμιον ποῦ ἔχεις ἀπὸ αὐτόν, τὸ τετράδιον τῶν Μ. Μουσικῶν. Ὁ θάνατος τοῦ ἔκαμεν ἱερὸν.

Πῶς νὰ μὴ σε συγχωρήσω, Γλυκύλαλε Ὁ. γε, ποῦ ἄργηρες νὰ μου γράφῃς, ἀπ' οὗ ἡ Βασίλισσα Ἦρα, ποῦ ἔχει ψευδώνυμον πρὸ δύο ἐτῶν, εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού μου γράφει ; Σὲ παρακαλῶ νὰ τῆς τραβήξῃς τὴν κοστίδα ; Σὲ πολὺ ἐλάφρα ὅμως, καὶ νὰ τῆς πῆς, ὅτι ἂν δὲν μου γράφῃ τακτικά, δὲν ἔχει . . . σῆμα !

Ἐβόλασα τὴν ὑπομονήν σου, Νιαγάρα, διὰ τὴν στατιστικὴν αὐτῆς τῶν Εὐσημῶν, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ κόπος καὶ ὁ καιρὸς πῆγε χαμένος. Ὅχι, εἰς τὸ Ἀθρόον Βραβεῖον δὲν λογαριάζονται οὐτε τὰ Βραβεῖα τοῦ Ξεσπαθώματος, οὐτε τὰ τῶν Εὐσημῶν. Ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη.

Τώρα μετὰ τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας, Ὁνειροπόλος Ψυχῇ, ἔχεις καιρὸν νὰ ἐργασθῇς καὶ νὰ θριαμβεύσῃς. Μετὰ μὲν ἡμερᾶν μου χαρὰν θὰ σὲ ἔβλεπα καμψίαν ἡμέραν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Τί, ἐπειδὴ μοῦ ἐγγραφῶν τόσα καλὰ διὰ σέ, δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃς ;

Ζαπτις [ΕΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν, καὶ θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπαθώμα. Ἡ ἐγγραφὴ τοῦ φθινοπωρινοῦ τοιοῦτο ζωηρότατη καὶ τὸ πνεῦμα πολὺ εὐμορφον, μοινοῦνται δὲν ἀποδίδει τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ φθινοπορίου. Ἀλλὰ διὰ σέ, καθὼς λέγεις, καὶ τὸ φθινόπωρον εἶνε ὡς μὲν ἀνοιξίς, ἐποχὴ δηλαδὴ ζωῆς, χαρᾶς καὶ κινήσεως, καὶ ὅχι ἐποχὴ μελαγχολίας καὶ νεκρώσεως. Εἴθε αὐτὴν τὴν ἀντίληψιν τοῦ φθινοπορίου νὰ τὴν ἔχῃς εἰς διηγήσει τὴν ζωὴν !

Μὲ μὲγάλην μου χαρὰν μαθῶν, ὅτι ἡ παλαιὰ μου καὶ λαμπρὰ φίλη Πολυέξην Τραπεζελή (ἄλλοτε ἦτο γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον μας ὡς Λαλκιδίς), ἡραβωνίσθη κατ' αὐτὰς τὸν δικηγόρο

κ. Ξενοφῶντα Στεφανίδην. Τοῖς στέλλω ἐκ βά-
θους καρδίας τὰς καλλιτέρας μου εὐχάς.

Πῶς ἦθελα, Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου, νὰ ἔβλεπα κατ' ἐγὼ αὐτὸ τὸ δελτάριον μετὰ τὴν Μαχικὴν εἰκόνα τῆς Γιαγᾶς, τὴν ὅποιαν ἡ γαλλικὴ φίλη σας ἐστειλεν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ περὶ οὐκίτου Νόελ, καὶ ἐδραβεύθη Πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα μοῦ γράφεις — καὶ μετὰ τί χάριν !

Σὲ συγχωρῶ, Χαλκιδεὺς Λιμοκοκτῶρος [ΕΕ] καὶ διὰ τὴν γλαυρὴν ἐπιστολήν καὶ διὰ τὴν εὐγενὴ πρότασιν. Δυστυχῶς ἡ φωτογραφία ἐκείνη τοῦ δυστυχικοῦ Κυριακίδου δὲν εἶνε μόνον χαλασμένη (μαυρισμένη), ἀλλὰ καὶ εἰς ἄκρον ἀνεπιτυχῆς νομίζω δὲ ὅτι θαδικοῦσα τὴν μνήμην τοῦ ἀγαπητοῦ μου φίλου ἂν παρουσιαζέται ὡς ἰδιὸν τοῦ ἐν πρώσπον, τὸ ὁποῖον δὲν τοῦ ὁμοιάζει καθόλου.

Ἔρχομαι πού καλὰ, Νέμε, νὰ μὴν ἀρίστης ἀσθονήθῃς τὸν πατέρα σου εἰς αὐτὴν τὴν περιστάσιν καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃς τὰ πάντα διὰ νὰ μείνῃς πλησίον του εἰς τὸ κατὰστάμα. Καὶ τί ἄλλο ἢ ποιοῦσαι νὰ κάμῃς ἀπ' οὗ αὐτὸ ἦτο τὸ καθήκον σου ; Ἀλήθεια, εἶνε πολὺ εὐχάριστον νὰ κολουθῇ κανεὶς τὴν κλίσιν του καὶ νὰ εἰμπορῇ νὰ κάμῃ, ὅτι θέλῃ. Ἀλλ' ἀπὸ κάθε εὐχαρίστησιν ἀνωτέρας εἶνε ἡ ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος.

Εὐχαρίστησε ἐκ μέρου, μου. Σιωπηλὴ Νύξ, τὴν ἀξιότιμον Καν. Διευθυντρίαν σας διὰ τοὺς καλοῦς λόγους πού σου εἶπε περὶ ἐμοῦ. Βλέπεις ὅτι ἡ προθεσμία τοῦ Ξεσπαθώματος παρετάθη. Ξεσπάθωνε λοιπὸν, ἀλλὰ καὶ γράφε μου συχνότερα.

Δόλοιο δὲν μὲν ἐνο, λούν αἱ ἐπιστολαί σου, γνάνα Λούλα [Ε], ἀπεναντίας μετὰ φαιδρύνουν πολὺ τὰ ἔξυπνα λογικά των Κατήγουσα τὰς παρενθέσεις εἰς τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μουσικῶν [ΕΕΕ], ὥστε δὲν θὰ πάγουν χαμένα τὰ ὥραία πού μου γράφεις. Ἐπίσης ἐλήφθην καὶ ἡ φωτογραφία σου, ὥστε δὲν θὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ σύμπλεκμα, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε ἀρκετὰ σεβαστόν, διότι μοῦ ἐστειλάν οἱ περισσότεροι.

Πολὺ μὲν ἥρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, Τσιγγαρέλλα [ΕΕΕ]. Εἶνε μὲν ἀπὸ τὰς ὥραιότερας ἐξ ὧν ἔλαβα περὶ τοῦ δυστυχικοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἑρήμου. Πραγματικῶς, πρέπει νὰ φυλάξῃς μὲ εὐλάβειαν τὸ ἐνθύμιον ποῦ ἔχεις ἀπὸ αὐτόν, τὸ τετράδιον τῶν Μ. Μουσικῶν. Ὁ θάνατος τοῦ ἔκαμεν ἱερὸν.

Πῶς νὰ μὴ σε συγχωρήσω, Γλυκύλαλε Ὁ. γε, ποῦ ἄργηρες νὰ μου γράφῃς, ἀπ' οὗ ἡ Βασίλισσα Ἦρα, ποῦ ἔχει ψευδώνυμον πρὸ δύο ἐτῶν, εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού μου γράφει ; Σὲ παρακαλῶ νὰ τῆς τραβήξῃς τὴν κοστίδα ; Σὲ πολὺ ἐλάφρα ὅμως, καὶ νὰ τῆς πῆς, ὅτι ἂν δὲν μου γράφῃ τακτικά, δὲν ἔχει . . . σῆμα !

Ἐβόλασα τὴν ὑπομονήν σου, Νιαγάρα, διὰ τὴν στατιστικὴν αὐτῆς τῶν Εὐσημῶν, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ κόπος καὶ ὁ καιρὸς πῆγε χαμένος. Ὅχι, εἰς τὸ Ἀθρόον Βραβεῖον δὲν λογαριάζονται οὐτε τὰ Βραβεῖα τοῦ Ξεσπαθώματος, οὐτε τὰ τῶν Εὐσημῶν. Ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη.

Τώρα μετὰ τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας, Ὁνειροπόλος Ψυχῇ, ἔχεις καιρὸν νὰ ἐργασθῇς καὶ νὰ θριαμβεύσῃς. Μετὰ μὲν ἡμερᾶν μου χαρὰν θὰ σὲ ἔβλεπα καμψίαν ἡμέραν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Τί, ἐπειδὴ μοῦ ἐγγραφῶν τόσα καλὰ διὰ σέ, δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃς ;

Ζαπτις [ΕΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν, καὶ θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπαθώμα. Ἡ ἐγγραφὴ τοῦ φθινοπωρινοῦ τοιοῦτο ζωηρότατη καὶ τὸ πνεῦμα πολὺ εὐμορφον, μοινοῦνται δὲν ἀποδίδει τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ φθινοπορίου. Ἀλλὰ διὰ σέ, καθὼς λέγεις, καὶ τὸ φθινόπωρον εἶνε ὡς μὲν ἀνοιξίς, ἐποχὴ δηλαδὴ ζωῆς, χαρᾶς καὶ κινήσεως, καὶ ὅχι ἐποχὴ μελαγχολίας καὶ νεκρώσεως. Εἴθε αὐτὴν τὴν ἀντίληψιν τοῦ φθινοπορίου νὰ τὴν ἔχῃς εἰς διηγήσει τὴν ζωὴν !

Μὲ μὲγάλην μου χαρὰν μαθῶν, ὅτι ἡ παλαιὰ μου καὶ λαμπρὰ φίλη Πολυέξην Τραπεζελή (ἄλλοτε ἦτο γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον μας ὡς Λαλκιδίς), ἡραβωνίσθη κατ' αὐτὰς τὸν δικηγόρο

κ. Ξενοφῶντα Στεφανίδην. Τοῖς στέλλω ἐκ βά-
θους καρδίας τὰς καλλιτέρας μου εὐχάς.
Πῶς ἦθελα, Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου, νὰ ἔβλεπα κατ' ἐγὼ αὐτὸ τὸ δελτάριον μετὰ τὴν Μαχικὴν εἰκόνα τῆς Γιαγᾶς, τὴν ὅποιαν ἡ γαλλικὴ φίλη σας ἐστειλεν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ περὶ οὐκίτου Νόελ, καὶ ἐδραβεύθη Πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα μοῦ γράφεις — καὶ μετὰ τί χάριν !
Σὲ συγχωρῶ, Χαλκιδεὺς Λιμοκοκτῶρος [ΕΕ] καὶ διὰ τὴν γλαυρὴν ἐπιστολήν καὶ διὰ τὴν εὐγενὴ πρότασιν. Δυστυχῶς ἡ φωτογραφία ἐκείνη τοῦ δυστυχικοῦ Κυριακίδου δὲν εἶνε μόνον χαλασμένη (μαυρισμένη), ἀλλὰ καὶ εἰς ἄκρον ἀνεπιτυχῆς νομίζω δὲ ὅτι θαδικοῦσα τὴν μνήμην τοῦ ἀγαπητοῦ μου φίλου ἂν παρουσιαζέται ὡς ἰδιὸν τοῦ ἐν πρώσπον, τὸ ὁποῖον δὲν τοῦ ὁμοιάζει καθόλου.
Ἔρχομαι πού καλὰ, Νέμε, νὰ μὴν ἀρίστης ἀσθονήθῃς τὸν πατέρα σου εἰς αὐτὴν τὴν περιστάσιν καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃς τὰ πάντα διὰ νὰ μείνῃς πλησίον του εἰς τὸ κατὰστάμα. Καὶ τί ἄλλο ἢ ποιοῦσαι νὰ κάμῃς ἀπ' οὗ αὐτὸ ἦτο τὸ καθήκον σου ; Ἀλήθεια, εἶνε πολὺ εὐχάριστον νὰ κολουθῇ κανεὶς τὴν κλίσιν του καὶ νὰ εἰμπορῇ νὰ κάμῃ, ὅτι θέλῃ. Ἀλλ' ἀπὸ κάθε εὐχαρίστησιν ἀνωτέρας εἶνε ἡ ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος.
Εὐχαρίστησε ἐκ μέρου, μου. Σιωπηλὴ Νύξ, τὴν ἀξιότιμον Καν. Διευθυντρίαν σας διὰ τοὺς καλοῦς λόγους πού σου εἶπε περὶ ἐμοῦ. Βλέπεις ὅτι ἡ προθεσμία τοῦ Ξεσπαθώματος παρετάθη. Ξεσπάθωνε λοιπὸν, ἀλλὰ καὶ γράφε μου συχνότερα.
Δόλοιο δὲν μὲν ἐνο, λούν αἱ ἐπιστολαί σου, γνάνα Λούλα [Ε], ἀπεναντίας μετὰ φαιδρύνουν πολὺ τὰ ἔξυπνα λογικά των Κατήγουσα τὰς παρενθέσεις εἰς τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μουσικῶν [ΕΕΕ], ὥστε δὲν θὰ πάγουν χαμένα τὰ ὥραία πού μου γράφεις. Ἐπίσης ἐλήφθην καὶ ἡ φωτογραφία σου, ὥστε δὲν θὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ σύμπλεκμα, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε ἀρκετὰ σεβαστόν, διότι μοῦ ἐστειλάν οἱ περισσότεροι.
Πολὺ μὲν ἥρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, Τσιγγαρέλλα [ΕΕΕ]. Εἶνε μὲν ἀπὸ τὰς ὥραιότερας ἐξ ὧν ἔλαβα περὶ τοῦ δυστυχικοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἑρήμου. Πραγματικῶς, πρέπει νὰ φυλάξῃς μὲ εὐλάβειαν τὸ ἐνθύμιον ποῦ ἔχεις ἀπὸ αὐτόν, τὸ τετράδιον τῶν Μ. Μουσικῶν. Ὁ θάνατος τοῦ ἔκαμεν ἱερὸν.
Πῶς νὰ μὴ σε συγχωρήσω, Γλυκύλαλε Ὁ. γε, ποῦ ἄργηρες νὰ μου γράφῃς, ἀπ' οὗ ἡ Βασίλισσα Ἦρα, ποῦ ἔχει ψευδώνυμον πρὸ δύο ἐτῶν, εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού μου γράφει ; Σὲ παρακαλῶ νὰ τῆς τραβήξῃς τὴν κοστίδα ; Σὲ πολὺ ἐλάφρα ὅμως, καὶ νὰ τῆς πῆς, ὅτι ἂν δὲν μου γράφῃ τακτικά, δὲν ἔχει . . . σῆμα !
Ἐβόλασα τὴν ὑπομονήν σου, Νιαγάρα, διὰ τὴν στατιστικὴν αὐτῆς τῶν Εὐσημῶν, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ κόπος καὶ ὁ καιρὸς πῆγε χαμένος. Ὅχι, εἰς τὸ Ἀθρόον Βραβεῖον δὲν λογαριάζονται οὐτε τὰ Βραβεῖα τοῦ Ξεσπαθώματος, οὐτε τὰ τῶν Εὐσημῶν. Ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη.
Τώρα μετὰ τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας, Ὁνειροπόλος Ψυχῇ, ἔχεις καιρὸν νὰ ἐργασθῇς καὶ νὰ θριαμβεύσῃς. Μετὰ μὲν ἡμερᾶν μου χαρὰν θὰ σὲ ἔβλεπα καμψίαν ἡμέραν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Τί, ἐπειδὴ μοῦ ἐγγραφῶν τόσα καλὰ διὰ σέ, δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃς ;

Νὰ πῇ ἔσθ' ὁ Κρίνον τὸ λευκὸ
Ὅτι τοὺς στίχους θὰ τοὺς στείλῃ μετὰ καιρὸν
— ἡ Διονυσία Πηγή ἀσπάζεται τὸ Λευκὸν Κρίνον καὶ τὸ ἐρωτᾷ ἂν ἔγινε καλὰ τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ νυκτερινὸν τρέξιμον διὰ τὸν πόδον τοῦ μεθύσου (μὲ τί, μετὰ τὸ χέρι ἔτρεχε ;) — ἡ Ψάνα Λούλα ἐπιθυμῇ νὰ μὴ ποῦ μὲνε τὸ Σερπαντὲν μετὰ τὰς Ἀποκρίνας... διὰ τοῦτο περιμένει τὰ Μ. Μουσικά του, διὰ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα του — τὸ Λευκὸν Κρίνον χαριετᾷ θάμυριν τὸν Φιλάρμονος, καὶ ἐρωτᾷ ἡν' Ἀργυροχρον Φωτὴν πῶς τῆς ἐράνη ἡ ξανθὴ φωτογραφία του — ἡ Βιρήνη Σκουφὸν ἀσπάζεται τὴν Ἀβραρ τῆς Κερκύρας καὶ τῆς ἔστειλε τὸ ἱταλικὸν ποίημα — ὁ Παρήγορος Ἀγγεῖλος ἐρωτᾷ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος ἂν ἔλαβε τὸ δελτάριον δι' οὗ τὸ ἀπεκάλυψε τὸνομά του — ἡ Κωπηλάτις Κόθρον πληροφορεῖ τὸν Ἀριστέα ὅτι τὸν γνωρίζει ἐξ ὅψεως μόνον, τὴν δὲ διαμνην τῆς βλέπει εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ τετραδίου τῆς — ὁ Τροχόμης τῆς Βραβελόνης ἀσπάζεται τὸ Ἀταβύριον Ρόδου καὶ εὐχεταί εἰς τὸ Μαῦρον Σύννεφο νὰ χιλιᾷται... τὴς ἄσπερος τρέχεις — ἡ Ἀμαρῆτις εὐχαριστεῖ τὸν Νυκτοκόρα διὰ τὴν ὑπόδειξιν, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ Λευκὸν Κρίνον δὲν εἶνε φίλη τῆς. — ἡ Μικρὰ Βιολιστρία ἀσπάζεται τὴν Κόρην τοῦ Σερμαῖος καὶ θὰ τῆς γράφῃ — ἡ Θερινὴ Βροχὴ πληροφορεῖ τὸν Γιαμοιτωεῖτον δι' ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ τὸ κυνηγῇ

Γαλλικὴν Ναυαρχίδα — ὁ "Ἀριστος Ποδηλάτης μετ' τὴν Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Φιλόμουσον Νεάνιδα καὶ Ναυσικῶν — ἡ Κελαϊδίστρα μετ' τὸ Λευκὸν Κρῖνον, Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς, Κορινθιακὸν Κῦμα καὶ Συμμετακινὸν Κόλλιν — ἡ Κελαϊδίστρα Κρήνη μετ' τὸ Λευκὸν Κρῖνον καὶ Νεράϊδα τῶν Σπετωδῶν — ἡ Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρῶν μετ' τὴν Ἀθῶν Καρδίαν — ἡ Ἀρὸς τοῦ Παργασοῦ μετ' τὴν Ροδόχρουν Βιολέτταν καὶ Φουγάρο τῆς Εὐγενίας — ὁ "Ἀριελ μετ' τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Κίτρινο Καναρίνι, Μαγικὴν Εἰκόνα καὶ Κεντρί — ἡ Ἀθῶν Καρδία μετ' τὴν Ἐρμῶν Σαχάραν, Δημήτριον τὸν Φαληρέα, Βίχτωρα τὸν Μαῦρον, Ἐαρινὸν Ἀρωμα καὶ Ξεβιδωμένην — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος μετ' τὴν Διονυσίδα Πηγὴν, Σιρ-Λά-Φαλουά, Ἀλία, Ἀρὸν ταῦ Παργασοῦ καὶ Πλοῖον τοῦ Δουναβίου — ὁ Δωρὸς τῆς Ὀρειῶν μετ' τὸ Φροῦ-Φροῦ, Κουασιμόδο, Γλυκύλαον Ὀρον, Κυθαθηνάϊον καὶ Σερπαντίν — ὁ Βοσκὸς τῆς Ἐρήμου μετ' τὸ Κεντρί, Μαύρην Προσωπιδιοφόρον, Ψάνα-Λούλα, Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς καὶ Ἐρμῶν Σαχάραν — ἡ Κόρη τοῦ Σερμῶνος μετ' τὸ Κεντρί, Λέοντα τῆς Φλωρεντίας, Ἀμαρυνίδα, Ἀθῶν Καρδίαν καὶ Ἀγρὸ Μεγεξεδάκι — ἡ Τσιγγαρέλλα μετ' τὸ Τρελλόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν, Τρεμοσθῶν Ἀστέρ, Ἀρχικαλαμπουριστὴν, Ἑλληνικὸν Αἰσθημα καὶ Ρομαντικὴν Καρδίαν — ἡ Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ μετ' τὸν Χαλκιδέα Αἰμοκοντόρον, Μή μου Ἀπτον, Ἰτέαν, Νυκτοκράχα καὶ Λευκὴν Ἀκακίαν — ἡ Κωπηλάτις Κύθου μετ' τὴν Χρυσανθεμίδα, Θερινὴν Βροχὴν, Χρυσόθρονον Μίθραν, Βλαχοπούλαν καὶ Σφίγγα τῶν Πάγων — ὁ Κουασιμόδος μετ' τὴν Ἀριστοκράτιδα Ρομανίδα, Κάμεν Σύλβα, Ἰπποκρίτη τῆς Βραζελοῦνης καὶ Ἀγνὴν Φιλίαν — τὸ Βολιώτικο Κρασί μετ' τὴν Μέλιον τῶν Ἰμνιτῶν καὶ Ἀνδρῶν Λάμψιν — τὸ Μολὼν Λαβὲ μετ' τὴν Ἀῤῥαν τῆς Κερκύρας, Μαρκήσιον Βαλδουίνον καὶ Θεσσαλικὸν Ἀνθος — ἡ Ψάνα-Λούλα μετ' τὴν Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγγου, Κωπηλάτιδα Κύθου, Ἀθῶν Καρδίαν, Κυκλαμὶν καὶ Μόνωιν — ὁ Ἀρχικαλαμπουριστὴς μετ' τὴν Ζουλέικαν, Αἰθέρα καὶ Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς — ὁ Παρήγορος Ἀγγελοῦ μετ' τὸ Κεντρί, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Χιονοσκεπὴ Δίρην καὶ Μεγεξεδάκιον Μπουκετάκι — τὸ Θεσσαλικὸν Ἀνθος μετ' τὴν Βεατρίκη, Ἀριστοκράτιδα Ρομανίδα, Ἀνδρῶν Λάμψιν, Εὐτυχὴ Θρητὴν καὶ Νεαρὰν Ἰπαρξιν — ἡ Μικρὰ Βιολίστρια μετ' τὸ Κίτρινον Ντόμινο, Δημήτριον τὸν Φαληρέα, Μαύρην Προσωπιδιοφόρον, Ἰλίου Μελαθρον καὶ Μάγκαν τῶν Παρισίων.

Εἰδοποιοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, ὅτι ἂν δὲν ἀποδώσουν τὰ ὀφειλόμενα τετράδια, δὲν θ' ἴδωσι τοῦ λοιποῦ δημοσιευομένας προτάσεις των πρὶ νέων ἀνταλλαγῶν. Κατὰ τὸ ληφθέν γενικὸν μέτρον, τῶρα δημοσιεύονται αἱ προτάσεις μόνον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν ὀφείλουν κανὲν τετράδιον.

*Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Μυστηριώδη Φύσιν (πολὺ ἀπορῶ μετ' τὴν ἀταξίαν αὐτὴν τοῦ ταχυδρομεῖν σα: τὰ ἔλαβες ἐπιτέλους; τετράδιον σοῦ εἶχε στείλῃ τότε καὶ ἡ Ἀγριοτριανταφυλλιά πρὸς αὐτὴν φαίνεσαι εἰς τὸ βιβλίον μου ὀφειλέτης: βεβαιότατα ὅμως θὰ ἔλαβῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖν.) Ἐνθυμῶν (ὡς βραβεῖον σοῦ ἔστειλα τὸν Τὸν τόμον.) Βολιώτικο Κρασί (ὅλαι αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν τῆς ἀνανεώσεως.) Ἀεροναυτοπούλαν (ποῦ εἶχε νὰ μου γράψῃ τόσον καιρὸν ἕνεκα τῶν πολλῶν μαθημάτων: τί νὰ γίνῃ!) Ἐρμῶνίτιδα (ποῦ τῆς ἐνέπνευσεν ἕνα συγκινητικὸν ποιηματάκι ὁ θάνατος τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου.) Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς

(τὸ ὅποῖον τὰ σαστίζει κάθε φορὴν πού του πηγαίνει ὁ γραμματοκομιστὴς τὰς πράγματα, τετράδια Μ. Μυστικῶν, γράμματα ἀπὸ φίλου μου, φυλλίδιά μου, καὶ δὲν εἰσέρει τί νὰ πρωτοδιαβάσῃ.) Κορινθιακὸν Κῦμα ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὥριαν ἐπιστολήν.) Μολὼν Λαβὲ ([ΕΕ] καὶ ἡ δική σου ἐπιστολὴ ὥρια: ἡ πληροφορία σου ὅμως κίπως βεβαιωμένη.) Ἀρχικαλαμπουριστὴν ([ΕΕ] διὰ τὴν ἐπιστολήν καὶ ὅτι διὰ μίαν πληροφορίαν.) Ἀνδύλλιον τῆς Ἐρήμου (ὅς προσπαθῶ) Κρεόλην, Θερινὴν Βροχὴν, Λευκὸν Κρῖνον, Χιονοσκεπὴ Δίρην (ἡ ὁποία εἶχε νὰ μου γράψῃ πολὺ καιρὸν: ἄλλ' ὁ θάνατος τοῦ ἀτυχῶς Κυριακίδου τῆς ἔδωκεν ἀφιρμὴν νὰ μου ἀποκαλύψῃ ὅλην τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν τρυφερότητα τῆς καρδιάς της.) Παρήγορον Ἀγγελοῦ, Κωπηλάτιδα Κύθου, Συριανὴν Σαρθοῦλαν (ἐξασπάζωσθε λοιπὸν νὰ ἐγγραφῆς: ὅλους τοὺς ἄλλους ποῦ δὲν εἶνε συνδρομηταὶ μου.) Ἀντιγόνην (καλῶς τὰ δέχτηκες! σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν τῆς ἀνανεώσεως.) Μοροσάνδαλον Ἰάσωνα (ἔλαβα καὶ περιμέτω τὴν συνέχειαν.) Πάτροκλον Ἀντωριάδην (ἔλαβα.) Νευροσπαστον (ἔστειλα.) Μικρὰν Βιολίστριαν (ὅλα ἐλήφθησαν: δὲν εἶμαι διόλου θυμωμένη.) Γιαμπουτσίκον (ἡ ἐπιστολή σου μ' ἔμαθε πολλὰ ἐνδοχέροντα: εὐχομαι νὰ πραγματοποιηθῶν ὅλα σου τὰ σχέδια: δὲν δημοσιεύω τὴν ἔμμετρον πληροφορίαν, διότι δὲν τὴν ἐννοῶ.) Γεωργίον Σ. Πολυλῆν (βραβεῖον ἔστειλα.) Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς, Ἀδρεμὶ (ἔστειλα: δὲν πειράζει.) Ἀριστοκράτιδα Ρομανίδα (βραβεῖον ἔστειλα.) Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥριαν περιγραφήν διὰ τὰ ἄλλα ἔχει καλῶς.) Αταβύριον Ρόδου ([ΣΕ] διὰ τὴν ὥριαν ἐπιστολήν.) Ταπεινὸν Γίασεμ, Πούλιο-Δράκον ([ΕΕ] πολὺ εὐμορφον τὸ ποίημα πού σου ἐνέπνευσεν ὁ θάνατος τοῦ φίλου μας.) Βοσκὸν τῆς Ροδόπης (ὁ ὅποιος εἶναι πρὸς τοῦ Μ. Συλλόγου «Ἐλπίς» τῶν εὐχομαι τὰ βέλτιστα.) Ἀριστέα (ναί, ὅταν φωτογραφῆς τὸν Ἐρῶν στείλῃ μου μίαν φωτογραφίαν.) Ποιμενίδα Μυρτῶ (ἔστειλα.) Μέλιον τῶν Ἰμνιτῶν (εὐχομαι νὰ γίνῃς ἐντελὴς καλὰ, καὶ νὰ μου γράψῃ συχνότερα.) Χωλὸν Διάβολον ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ποικίλην καὶ ἐνδιαφέρουσαν ἐπιστολήν: διαβίβασε τὰ συλλυπητήρια μου εἰς τὴν Ἐρμῶν Σαχάραν.) Λάτριδα τοῦ Ὁραίου (εἰς τὸ προσεχές.) Ἀρὸν τοῦ Παργασοῦ (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) Κυνηγὸν τῶν Αἰγάρων (τὴν Δήλῳιν ἔπρεπε νὰ ὑπογράψῃς μετ' τὸν ὀνόμασόν σου καὶ ὅτι ἀπλῶς μετ' τὸ ψευδώνυμον: αὐτὸ διὰ τὸν τύπον, διότι δὲν ἀμφιβόλλω ὅτι αἱ Ἀσκήσεις εἶνε ἰδικαί σου.) Βάδερ Πάουελλ (ἔστειλα καὶ τὸ δεύτερον γράμμα σου, καὶ μου ὀφείλεις ἄλλα τριάντα λεπτὰ.) Κωνστ. Γ. Παππῶ (ἔλαβα.) Δ. Ἰσηγόνην (ἔλαβα.) Ἀναμμένο Σπίρτο κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Νοεμβρίου, θάπαντῶσιν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Δεκεμβρίου

*Ὁ χάρις των λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωσιν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἐν ἑκάστῳ περιεχόμεν 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

826. Δεξιόγραφος.

Ἐνα γράμμα μ' ἕνα ῥῆμα
Καὶ γενάρχην συνηνώθη
Κ' εἰς ἀρχαῖος παραχρῆμα
Συγγραφεὺς ἐφανέρωθη.

827. Στοιχειόγραφος.

Ἦρω: εἶμαι Τρωϊκὸς
Ὅπως ἔχω ἂν μάρψης
Καὶ Αἰγύπτιος θεός
Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς.

828. Τονόγραφος.

Διὰ τῆς μεταθέσεως, ὡς λῦσα, τῆς ὀξείας,
Ἐκαμες τὴν βασιλίσσαν ῥῆμα μετ' εὐκολίας.

829. Παράλληλόγραμμα.

Κ***Σ Νίνικα σταβουὶν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται δώδεκα λέξεις, ἧτοι πέντε ῥιζοντίως καὶ ἐπτά καθέτως.

830. Κρυπτογραφικόν.

[Τὰ γράμματα τῆς φράσεως, ἐφ' ὅσον παρουσιάζονται, λαμβάνουν ἕνα ἀριθμὸν, ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνεται ἐκεῖ ὅπου ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὸ γράμμα. Ἀφ' οὗ ἐξακτληθῶν οἱ ἀραβικοὶ ἀριθμοὶ 1, 2, 3, κλ μεταχειρίζομεθα τοὺς ἑλληνικοὺς α', β', γ', κλ.] 123456—37—89α—βα3456—89α—3γδ—9εεγδ—βα55δγδ—9β9δεγδ—3α1αγ3745δ—763αδ—2—8934α6—89α—671δ53745δ—89α—9αγ3745δ.

831-833. Λογοπαίγνια.

1.—Ποῖον ζῶον σοῦ λέγει ὅτι εἶνε γάτα, ἂν καὶ δὲν εἶνε;
2.—Ποία πόλις εἶνε ἀπὸ κερί;
3.—Τί πρᾶγμα σέ διατάσσει νὰ πῆς νά;

834-836. Μεταμορφώσεις.

1.—Ὁ "Ἡλιος διὰ 12 μεταμορ. νὰ γίνῃ Ὁρίων.
2.—Ἡ θρῖξ δι' 7 μεταμορ. νὰ γίνῃ κόμη.
3.—Ἡ κόμη διὰ 13 μεταμορ. νὰ γίνῃ πῶγων.

837-841. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν συλλαβὴν, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζονται ἄλλαι τόσας λέξεις:

"Ορσις, Ἰαχος, μετὰ, εἰς, Ρομανία.

842. Τριπλή Ἀκροστιχίς.

Τάρχη τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Εὐρώπης, τὰ δεύτερα πόλιν μεγάλων ἡσού, τὰ τρίτα ρωμαῖον Αὐτοκράτορα:

1. Ποταμός. 2. Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς. 3. Ἄνθος εὐώδες. 4. Αὐτοκράτωρ. 5. Τεμάχιον ξύλου.

843. Ἑλληπισύμφωνον μετὰ Φωνηεντολόγου.

ο-τς-ια-ργς-υοιη-κ-ε-ει-μκρ-ει-μν-ει-τ-οει-ει

844. Γρῦφος ἐν μεταφράσει.

Τίποτα—ἄλογον—παλλικάρη—ἦταν—ἄς εἶσα

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης Συλλογῆς τοῦ Ἰωάννου Ν. Φαρμακίδου]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ φύλλου 36

402. Ἀργοστῆλιον ("Ἄργος, τό, Λυών.)—403. Πρίαμος-Πρίαπος.—404. Φαίδρος-Φαίδρα, φαίδρος-φαίδρα.—405. Πέτρος-πέτρα.

406. Α ΜΕΝ 407. ΔΥΣΑΝΔΡΟΣ ("Γ-δρα, Σύρος, Ἀ-δρος, ν-δς, δορά, ῥόδον, ὄρρος.)—

ΚΟΛΟΙΟΣ 408-412. Τῇ ἀνταλλαγῇ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ διὰ τοῦ Β: βαίνω, βάρρος, κῦθος, βόδις, βῆμα.

—413. Ἀργυρεῖς λῶχεσι μάχου καὶ πάντα νικήσης.—414. Ὁ φθόνος εἶνε ἔλκος τῆς ψυχῆς.—415. Τετρακῖσια ἑκατομῦρία εἰσὶν οἱ Σίται.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δι τοῖς συνδρομηταῖς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὅλα καὶ αἱ διελγότεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Οἱ στέλλοντες Κρητικὰ Γραμματόσημα λαμβάνουν διπλάσια Ἑλληνικά.—Θεόδωρος Τρικογλίδης, Ξενοδοχεῖον Πάγκειον, Ἀθῆναι. (B—76)

Ἀνταλλάσσω Εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν.—Βασιλικὴ Γ. Λουκάκη, δδός Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, Πειραιεύς. (B—65)